

Tengernek Csillaga

2016. szept.–okt.
XXI/5. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Budapest, Krisztinaváros – kegykép

Szentlélek Istenem

Hőn imádott Szentlélek Istenem!
Veled és Benned magasztalom a teljes Szentháromságot,
az Atyát, a Fiút és a Szentlelket.
Te légy az én Vezérem,
Aki megadja nekem a tisztánlátás kegyelmét,
hogy mindig meg tudjam különböztetni a jót a rossztól!
Te irányítsd lépteimet,
hogy mindig Megváltó Uram nyomában járjak,
hogy mindig Őt kövessem, Őt lássam,
Belőle merítsek erőt, és az Ő tanítása szerint éljek!
Szentlélek Istenem! Te légy Vezérem,
hogy minden élethelyzetben Téged kövessélek,
hogy mindig felismerjem és megtegyem akarodat!
A Te szavad intsen és buzdítson!
Te légy lelkiismeretem sugallata!
Szentlélek Istenem!
Te imádd bennem a legszentebb Szentháromságot,
Te adj mindenért hálát, és
Te kérd bennem kimondhatatlan szavakkal a kegyelmet
Istenem tetszése szerint!
Szentlélek Istenem!
Te légy számomra a levegő, ami nélkül nem tudok élni!
Te légy a víz, ami nélkül szomjan halnék!
Te légy a táplálék, ami megerősíti testemet, lelkemet!
Te légy a fény, ami megvilágítja utamat!
Te légy az iránytű, amely mindig az örök haza felé mutat!
Te légy az Én Istenem és Mindenem,
hogy elnyerjem örök Célomat! Ámen.

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB., Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczi István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 16.....	1
Részlet a Szereteláng Naplóból (10)	6
Az Úr színeváltozása	12
Állj készen a vértanúságra Krisztusért (Daniel Blackman interjúja).....	14
Az engesztelés kultusz története	22
A homoszexualitásról	32
Isten küldte	34
A hit tüze	35
Mária-kegyhelyek	
Budapest, Krisztinaváros	37
Mária kicsinyei	
Feladataink a világban	40
Rózsafüzér	
Velem együtt adjatok hálát Istennek!	43

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Jeruzsálem, Jézus és Mária
találkozása templom

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 16.

A 2014 januárjával kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhattunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Hiszek Istenben: mennynek és földnek teremtőjében, az ember teremtőjében

(2013. február 6.)

Kedves Testvéreim!

A Krédó, amely azzal kezdődik, hogy Istent „mindenható Atyának” nevezi, ahogy az elmúlt szerdán elméltünk róla, azzal folytatja, hogy „mennynek és földnek Teremtőjében”, s ezzel idézi azt az állítást, amellyel a Biblia kezdődik. A Szentírás első versében ugyanis ezt olvassuk: „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet” (*Ter 1,1*). Ez azt jelenti, hogy Isten mindenek a kezdete, és a teremtés szépségében mutatkozik meg a szerető Atya mindenhatósága.

Hittel ismerjük meg a teremtésből a Mindenható Atyát

Isten Atyának mutatkozik a teremtésben, mert tőle ered az élet, és a teremtésben mutatja meg a maga mindenhatóságát. A Szentírás erre vonatkozó képei nagyon megindítóak (*vö. Iz 40,12; 45,18; 48,13; Zsolt 104,2.5; 135,7; Péld 8, 27-29; Jób 38–39. f.*). Isten jóságos és hatalmas Atyaként, soha nem fogyatkozó szeretettel és hűséggel gondoskodik mindarról, amit teremtett – mondják újra meg újra a zsoltárok (*vö. 57,11; 108,5; 36,6*). A teremtés az a hely, ahol megismerhető az Úr mindenhatósága és jósága, és felhívással fordul felénk, hívők felé, hogy hirdessük Istent, mint Teremtőt. A Zsidókhöz írt levél szerzője ezt írja: „A hitből ismerjük meg, hogy a világot Isten szava alkotta, vagyis a látható a láthatatlanból lett” (*II,3*). A hittel tehát együtt jár a láthatatlan valóság elismerése, mert felismeri nyomait a látható világban. A hívő tud olvasni a természet nagy könyvéből, és képes érteni annak nyelvét (*vö. Zsolt 19,2–5*); de kell a hitet ébresztő kinyilatkoztató Szó, hogy az ember eljuthasson a Teremtő

és Atya Isten valóságának teljes tudatára. A Szentírás könyveiben található meg az emberi értelem a hit fényénél a világ megértésnek kulcsát.

Isten szeretetből szeretetet teremtett

Ebből a szempontból a teremtés hét napig tartó, isteni művének ünnepélyes bemutatásával egészen különleges helye van a Teremtés könyve első fejezetének: Isten hat nap alatt végzi el a teremtést és a hetedik napon, szombaton befejezi minden művét és megpihen. Ez a nap minden számára a szabadság napja, az Istennel való közösség napja. Ezzel a képpel a Teremtés könyve megmutatja, hogy Isten első gondolata az volt, hogy teremt egy olyan szeretetet, amely képes válaszolni az Ő szeretetére. Ezután a második gondolata: teremt egy olyan anyagvilágot, amelyben elhelyezheti ezt a szeretetet, azokat a teremtményeket, akik szabadon válaszolnak neki. Ennek a struktúrának köszönhető, hogy a szövegben jelentős refrének vannak. Például hatszor ismétlődik a mondat: „Isten látta hogy jó” (4.10.12.18.21.25 versek), majd hetedszer, az ember megteremtése után: „És látott Isten mindent, amit alkotott, és íme, nagyon jók voltak” (1,31). Amit Isten alkotott, az szép és jó, bölcsesség és szeretet hatja át; Isten teremtő tevékenysége rendet alkot, összehangolja a dolgokat és szépséggel ajándékozza meg őket.

Isten a Szavával teremt

Emellett a Teremtés könyve elbeszéléséből kiviláglik, hogy az Úr a szavával teremt: tízszer olvashatjuk a „mondta Isten” kifejezést (3.6.9.11.14.20.24.26.28.29 versek). A Szóból, Isten Logoszából ered a világ, és a „mondta Isten” valamint az „és lett” kifejezéspár az isteni Szó hatékonyságát hangsúlyozza. A zsoltáros így énekel: „Az Úr igéjétől lettek az egek, és szájának leheletétől minden ékességük... Mert Ő szólt, és lettek, Ő parancsolt, és megteremtettek.” (33,6.9.) Megjelenik az élet, a világ létezik, mert minden engedelmeskedik az isteni Szónak.

Hogyan értendő a Teremtéstörténet?

De a mai kérdésünk ez: a tudomány és a technika korszakában van-e még értelme a teremtésről beszélni? Hogyan kell értenünk a Teremtés könyvének elbeszélését? – A Biblia nem akar a természettudományok kézikönyve lenni, helyett meg akarja értetni a dolgok hiteles és mély igazságát.

A teremtés forrása a Logosz

Az alapvető igazság, amelyet a Teremtés könyvének elbeszélései feltárnak, az, hogy a világ nem egymással szembenálló erők szövevénye, hanem eredete és stabilitása a Logoszban van, Isten örök Értelmében, aki folyamatosan kormányozza az univerzumot. Létezik a világra vonatkozó terv, amely ebből az Értelemből, a teremtő Lélekből születik. Elhinni, hogy mindennek alapjában ez van, megvilágítja a létezés minden részletét, és megadja a bátorságot, hogy bizalommal és reménnyel tekintsünk az élet jövője felé. Tehát az Írás elmondja, hogy a létezés, a világ eredete, a mi eredetünk nem az értelmetlenség és a szükségszerűség, hanem az értelem, a szeretet és a szabadság. Innen fakad a választási lehetőség: vagy az értelmetlenség és a szükségszerűség, vagy az értelem, a szabadság, a szeretet elsőbbsége. Mi ebben az utóbbiban hiszünk.

Kicsiségünk és nagyságunk a teremtésben

De szeretnék mondani néhány szót arról, ami az egész teremtés csúcspontja képezi: a férfiről és a nőről, az emberről, aki egyedül „képes megismerni és szeretni a Teremtőt”. (Gaudium et spes 12. p.) A zsoltáros az égre föltekintve kérdezi: „Látom a te egeidet, ujjaidnak alkotásait, a holdat és a csillagokat, amelyeket te alapoztál meg, mi az ember, hogy megemlékezel róla, vagy az ember fia, hogy meglátogatod őt?” (8,4–5.) Az Isten szeretetével teremtett ember nagyon kicsi az univerzum mérhetetlenségéhez képest; néha, amikor csodálattal fölnezzünk a mérhetetlen égboltra, mi is megérezzük korlátainkat. Az embert áthatja ez a látszólagos ellentmondás: kicsiségünk és esendőségünk együtt él annak nagyságával, amit Isten örök szeretete nekünk akar ajándékozni.

Mi emberek is teremtmények vagyunk

A Teremtés könyvének elbeszélései ebbe a titokzatos rétegbe is bevezetnek, és segítenek megismerni Istennek az emberre vonatkozó tervét. Mindenekelőtt azt állítják, hogy Isten az embert a föld porából formálta (Ter 2,7). Ez azt jelenti, hogy nem vagyunk Isten, nem magunkat alkottuk, föld vagyunk, de azt is jelenti, hogy a jó Teremtő műveként a jó földből vagyunk.

Személyi méltóságunk forrása

Ehhez járul egy másik alapvető igazság: a kultúra és a történelem folyamán létrejött különbségek fölött, minden társadalmi különbség fölött minden ember por; egyetlen emberiség vagyunk, melyet Isten ugyanabból a földből

alkotott. És van itt még egy mozzanat: az ember azért él, mert Isten belé lehelte az élet leheletét a földből formált testbe (vö. Ter 2,7). Ezért az ember Isten képmása és hasonlatossága lett (vö. Ter 1,26-27). Tehát valamennyien hordozzuk magunkban Isten éltető leheletét, és minden emberi élet – mondja a Biblia – Isten különleges oltalma alatt áll. Ez az emberi személy sérthetlenségének legmélyebb gyökere, szemben minden kísértéssel, hogy a személyt haszon és hatalom alapján értékeljük. Az Isten képére és hasonlatosságára teremtettség magyarázza, hogy az ember nincs magába zárva, hanem lényeges kapcsolata van Istennel.

A paradicsomkert képe

A Teremtés könyve első fejezeteiben két nagyon fontos képet is találunk: egyik a kert a jó és rossz tudásának fájával, másik a kígyó (vö. 2,15-17; 3,1-5). A kert arról beszél, hogy a hely, ahová Isten helyezte az embert, nem vad dzsungel, hanem oltalmazó, tápláló és éltető hely, és az embernek a világot nem szabad szabadon pusztítható és kizsarolható tulajdonának tekintenie, hanem a Teremtő ajándékaként, üdvözítő akaratának jeleként kell látnia, amelyet neki, az embernek művelnie és őriznie kell, hogy tiszteletben tartva harmonikusan gyarapítsa és bontakoztassa ki Isten tervének ritmusában és logikája szerint (vö. Ter 2,8-15).

A paradicsomi kísértés minden kísértés ősmintája

A kígyó a termékenység keleti kultuszaiból eredő kép, amely elbűvölte Izraelt és állandó kísértést jelentett számára, hogy elhagyja az Istennel való titokzatos szövetséget. Ebben a megvilágításban a Szentírás az Ádámot és Évát ért kísértést úgy mutatja be, mint a kísértés és a bűn magvát. Mert mit is mond a kígyó? Nem tagadja Istent, hanem egy álnok kérdést sugall: „Valóban megparancsolta nektek Isten, hogy ne egyetek a paradicsom egyetlen fájáról sem?” (Ter 3,1.) Így a kígyó fölébreszti a gyanút, hogy az Istennel megélt szövetség megköttözött lánc, amely megfoszt a szabadságtól és az élet legszebb és legdrágább dolgaitól. A kísértés arra szól, hogy az ember maga alkossa meg a világot, amelyben élni akar, ne fogadja el a teremtményi korlátokat, a jó és a rossz, az erkölcsiség korlátait; az Isten teremtő szeretetétől való függést úgy állítja be, mint terhet, amitől feltétlenül meg kell szabadulni. Ez minden kísértés lényegi magva.

A hazugság következményei

De amikor hazug módon meghamisítják az Istennel való kapcsolatot, azaz amikor a helyére lép valaki, az összes többi kapcsolat is megváltozik. A másik ember riválissá, fenyegetéssé válik: Ádám, közvetlenül azután, hogy engedett a kísértésnek, Évát vádolja (vö. Ter 3,12); mindketten elrejtőznek annak az Istennek szeme elől, akivel előbb baráti kapcsolatban voltak (vö. 3,8-10); világ már nem az a kert, amelyben harmonikusan lehet élni, hanem hely, amelyet ki kell használni, s melyben veszedelmek rejtőznek (vö. 3,14-19); az irigység és a gyűlölet beköltözött az emberi szívbe: ennek példája Káin, aki megöli a tulajdon testvérét (vö. 4,3-9). Amikor szembeszáll Teremtőjével, az ember igazában önmagával száll szembe, tagadja eredetét, s ezzel a maga igazságát; belép a világba a rossz, s vele a fájdalom és halál kínos láncolata. És így, bár mindaz, amit Isten teremtett, jó, sőt nagyon jó volt, az ember e szabad döntése után az igazsággal ellentétes hazugság által belép a világba a rossz.

Az eredeti bűn

A teremtésről szóló elbeszélésekből még egy utolsó tanítást szeretnék kiemelni: a bűn bünt szül, és a történelem összes bűne összefügg egymással. Ez a szempont arra késztet, hogy beszéljünk arról, amit „eredeti bűn”-nek nevezünk. Nehéz felfogni, mit jelent ez? Csak néhány támpontot szeretnék hozzá adni.

A bűn kapcsolatokat rombol

Mindenekelőtt azt kell meggondolnunk, hogy senki sem önmagába zárt, senki sem élhet csak magából és csak magának; mástól kapjuk az életet és nem csak a születéssel, hanem minden áldott nap. Az ember csak kapcsolatban tud létezni: én csak tebenned és általad, az isteni Te-vel és többi emberekkel való szeretetkapcsolatban létezem. A bűn az Istennel való kapcsolat megzavarása vagy lerombolása – ez a bűn lényege: lerombolni az Istennel való kapcsolatot, az alapvető kapcsolatot, és Isten helyére lépni. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* tanítja, hogy az ember az első bűnnel „önmagát választotta Istennel szemben, teremtett voltának követelményeivel szemben, és ezért saját java ellenére.” (398. p.)

A megbontott kapcsolatok helyreállítása a megváltás

Az alapvető kapcsolat megzavarásával a kapcsolat többi tényezői is megromlottak vagy tönkrementek. A bűn roncsolja a kapcsolatokat, ezáltal mindent elront, mert mi emberek csak kapcsolatban tudunk létezni. Ha az emberiség kapcsolati struktúrája kezdettől meg van zavarva, minden ember ebbe a kap-

csolatok zavarával megbélyegzett világba lép be, a bűn által megzavart világba lép be, s a bűn személy szerint bélyegzi meg; a kezdeti bűn az emberi természet érinti, és sebzi meg (vö. *Katolikus Egyház Katekizmus* 404–406. p.). Az ember önmaga, egyedül, nem tud kilépni ebből a szituációból, nem képes megváltani önmagát. Egyedül a Teremtő képes helyreállítani a helyes kapcsolatokat. Csak ha Ő, akitől eltávolodtunk, jön segítségünkre, nyújtja a kezét szeretettel, lehet újra létrehozni a helyes kapcsolatokat. Ez történik Jézus Krisztusban, aki Ádámmal épp ellentétes irányban járta végig az utat, ahogyan Szent Pál a Filippiekhez írt levelének himnuszában elmondja (2,5–11): míg Ádám nem ismeri el teremtmény voltát és Isten helyére akar lépni, Jézus, az Isten Fia, tökéletes fiúfi kapcsolatban az Atyával, megalázza magát, szolga lesz, végigjárja a szeretet útját, megalázza magát egészen a kereszthaláláig, hogy helyreállítsa az Istennel való kapcsolatot. Így lesz Krisztus keresztre az élet új fája.

Kedves Testvéreim! Hívóként élni azt jelenti, hogy elismerjük Isten nagyságát és elfogadjuk a magunk kicsinységét, teremtmény voltunkat, és engedjük, hogy az Úr elhalmozzon szeretetével, és így növekedjék igazi nagyságunk. A rossz a maga fájdalom- és szenvedés-terhével misztérium, melyet megvilágít a hit fénye, és a hit biztosít afelől, hogy meg tudunk tőle szabadulni; biztosít afelől, hogy jó embernek lenni.

Részlet a Szeretláng Naplóból (10)

1962. augusztus 20.

Oly nagy csend honolt lelkemben! Az Úr most jóságos szavaival nem árasztott el, de **betöltötte lelkemet isteni érzetével**, mely úgy hatolt lelkembe, hogy csodálatosan éreztem ereimben, csontjaimban. Egész testem minden ízét úgy áthatotta, elárasztotta, de csak rövid időre, hogy remegés fogott el ezeknek érzetére. Már máskor is éreztem én ezeket sokszor, sőt, megszakítás nélkül, heteken át, de ily nagy mértékben még soha. Testem szinte megsemmisült, csak lelkem érzete uralkodott, melyet betöltött Isten kegyelme.

1962. augusztus 21.

Másnap arra ébredtem, hogy milyen a szentek hódolata és imádata. Az ő hódolatuk és imádatuk eltöltötte az én lelkemet is, és oly kis nyomorúsá-

gos semminek éreztem magam ömellöttük. A Szent Szűzhöz folyamodtam: „Anyám, adj Szeretlángodból, hogy meg tudjak maradni, és bele tudjak kapcsolódni a szentek és szeráfok (Isten-) imáadásába.” S közben az Úr hallatta hangját lelkemben. Oly csodálatos volt ez, mert így, ilyen hangon még nem szólt hozzám:

„Te kis szikra, bármily kicsi vagy, te is Általam teremtettél. Csak közeledj Felém, Én átadom ragyogásomat neked is, és így egymásra ragyogva nem fogod látni te sem lelked homályát. Látod, ők, azok a nagy szentek is kis sziporkáim voltak. **Őket is Én tettem nagyvá**, mindegyiket oly mértékben, amilyen nagy erővel közeledtek Hozzá. Azok a lelkek, akik nagy erővel közeledtek Hozzá, hamarabb vették át fényességem sugarát. Tehát Elöttem nincs idő. Vannak lelkek, akik rövid idő alatt is nagy utat tesznek meg, és Én korán elszólítom őket. Vannak, akik későn kezdenek, és elérnek még többet is, mint azok, akik lassú léptekkel, óvatosan járnak az Én utamat. Tudod, mit mondtam Én egyszer neked? Te nyílegyenesen repülsz az ég felé, de ne nézz vissza a földre, nehogy a világ zaja elszedítsen. Most pedig azt mondom: Helyezkedj Belém bizalommal, és gázolj át mindenem, ami vissza akar tartani Tőlem!”

1962. augusztus 25.

Egy arc jelent meg lelki szemeim előtt. Nem tudtam mi okból, csak szemlélttem csukott szemmel, s közben megéreztem: ez egy papi lélek. Kutatni kezdtem emlékezetemben, hol és mikor láttam, de nem tudtam rájönni, ki lehet. Azután napirendre tértem felette. Egyik délután, mikor lepihentem, egyik leányom abban a szobában a könyveket rendezgette. Egyszer csak elém tesz egy képet, ránézek: ez az az arc, amelyet néhány nappal előbb lelkem szemével láttam. Elolvastam, ki az illető: P. Bíró jezsuita szerzetes volt. Én őt sohasem láttam, nem ismertem, sőt még nevét sem hallottam. Pedig nagy lélek ő. Ezt arról a lapról állapítottam meg, melyet leányom elém tett. E lapon a fényképe is látható volt, az ő aranymondásaival. Köztük ezzel: „**És ha annyit szenvedek is, hogy belepusztulok, de szent leszek, mit vesztettem?**”

Úgy hatott ez lelkemre, mint egy nagy robbanás. Éppen azokban a napokban igen sok és fárasztó kísértéssel környékezett meg a gonosz.

1962. augusztus 28.

Az Úr Jézus beszélni kezdett:

„A magad akaratából semmit ne cselekedj. Amire Édesanyánk és Én kérünk, azt közöld lelkiatyáddal. Az ő utasítása legyen neked mindig az útmu-

tató. Az ő dolga a többi, te csak alázatosan fogadd el minden szavát, melyek szintén Tőlem valók. Továbbra is lelked legnagyobb alázatosságával égjen, izzon benned a megváltó munkámban való részvétel vágya. Örök boldogságod jutalma nem marad el. Csak Nekem szolgálj minden erőddel.”

Egy alkalommal igen nagy vágy fogott el. Sok-sok lelket kívántam Neki. Ahogy így beszélgettem, az Úr Jézus kedvesen szólt hozzám:

„Kármelita kislányom! Most már látom, a nagy missziós munkát rád kell bíznom. Viseld szíveden ügyemet, új beosztásod lesz. Mától kezdve te leszel az egyházközségünk lelkeinek képviselője. Ez nagy feladat. Minden reggel elmondod a reggeli imát az egyházközség nevében is. Az édesapák, édesanyák, az ifjúság, a gondtalan gyermekek, a balga öregek nevében, kik még mindig nem gondolnak életük céljára, kérd reájuk a Szentlélek ajándékait. Bármennyi kegyelmet kérsz számukra, minden kérésedet meghallgatom. Kérd az Atyától az Én nevemben, és ajánld az egyházközséget az Én Szent Sebeim által irgalmába. Engesztelj napközben is az egyházközség hűtlen lelkeiért. Látod, ezért is le kell mondanod (magadról) egészen. Én kiválasztottalak Kertváros engesztelőjévé. Tudod mit jelent ez? Szinte papi méltóságot. Végezz értük sok lelki áldozást. A betegekről se feledkezz meg. **Vigyázz, egyetlen lélek se kárhozzon el!**”

„Imádott Jézusom, én kérni fogom számukra, hogy jöjjön el a Te Országod.” Ő tovább folytatta a beszélgetést:

„Leánykám, ezzel a megbízással minden gyermekkori álmodat betetőztem. Ismertelek akkor is, tudom, mindig misszióba vágytál. Tudod, miért nem lehetett ezt előbb megtenni? Meg kellett érlelődnie a családod körében erre a nagy munkára. Ne felejtse el, a te legnagyobb missziós munkád most is a családod. Nem lehetett ezt előbb rád bíznom, nem akartam, hogy megállj félúton. A te családod a missziós kiindulás, még ez sem befejezett munka. A papi hivatásokat különösen viseld szíveden! Tudod, mit mondtam: Amennyit csak kérsz, annyit kapsz. **Sokat imádkozz és vezekelj! Ez az igazi kármelita életcélja.**”

„Ó, Uram, segíts, hogy akaratomról lemondva csak Neked engedelmeskedjem, mindenben a Te kedvedet keressem! A Te fényességed világítson meg engem és mindazokat, kiket reám bízál.” Ő még tovább kérelt:

„Leányom, az est leszálltával kérdezd meg önmagadtól, mit tettél Országom eljövételéért? Ne légy magaddal soha megelégedve, mert a földön ennek nincs helye. Pihenni csak az égben fogsz. Fáradozásod jutalma nem e világból való jutalom. Most azon légy, hogy minél többet fáradozz. A megaláztatást

tekintsd mindig a legnagyobb eszköznek, ez mindig bőséges gyümölcsöt hoz munkádra. **Keresd és szeresd a megaláztatást!** Én is ezt tettem egész életemben. Ha nehéz, menj Édesanyánkhoz, Ő igazán nagy mestere ennek az erénynek. Ő hathatósan megsegít téged. Őleld magadhoz ez erényt, melyhez az Én személyem az erőt adó hatalom. Ne latolgasd magadban, hogy mennyit pihensz. Fáradozásodért bőséges jutalmat Tőlem kapsz.”

1962. augusztus 31.

A Szűzanya szólt néhány szót:

„Szeretlángomat a tengerentúlra kell vinni.”

Nem tudom, mi módon történik ez, mert a Szűzanya akkor nem szólt többet, csak óvatosságra intett.

A háromórai engesztelő imádásra indultam, és ahogy az oltár elé értem, az ördög kezdett kísérteni. Az Úrhoz küldött gondolataimat utálatosságaival kezdte zavarni. Előző napon az Úr Jézus igen heves kísértést engedett közel hozzám. De erre Ő figyelmeztetett, hogy vigyázzak, mert nagy kísértésnek leszek kitéve. A veszély elmúlt, és én boldogan köszöntem meg az Úr Jézusnak és a Szűzanyának, hogy megvédték. „Uram, fogadd el mélységes alázattal telt hálámat, és engedj elmerülnöm a Te végtelen értékű kinszenvedéseidben.”

A csendes szentórák alatt a gonosz igyekezett megközelíteni, hogy én nagyon is egyoldalú vagyok, az ilyen élet nem embernek való, ahogy én élek. Nem akar ő rosszat, csak olyan életet éljek, mely emberhez méltó. Így csak szenteskedő mániásnak fognak nézni. Buta vagyok, mert sem az öltözködés, sem a táplálkozás, sem a szórakozás, sem az emberekkel való érintkezésem nem olyan, mint más emberé.

Én csak erőlködtem, hogy az Úr Jézus szenvedéseibe elmerüljek. A gonosz erre nagyon dühös lett. Szörnyű dühében, tehetetlen mérgében beleordított lelkem csendjébe, melyet az Úr csodálatos jelenléte töltött be: „No várj csak!” Szívem megremegett: „Imádott Jézusom, szabadíts meg a gonosztól!”

Számtalanszor előfordul, hogy meglep és fenyeget, hogy ő tudja ám, hogy én vagyok az, akit az ő megvakítására felhasználnak ezek a gyámoltalanok, és én átengedem magam az ő befolyásuknak. És annyi gyalázottsággal mondja ezt, hogy önkéntelenül is fel kell kiáltanom: „Imádlak Téged Krisztus és áldlak Téged, mert a Te szent kereszted által megváltottad a világot.”

A sok kísértés nagyon kimerít, borzalmas harcokat kell megvívnom a Szent Szűz Szeretlángja miatt. Mikor lelkem olyan állapotban van, hogy teljesen tisztán érzem, hogy a Szent Szűz Szeretlángja miatt szenvedek, ez még a

könnyebb szenvedések egyike. De a nagyobb kín az, amikor lelkem teljesen sötétségben van, és a gyötrő kínok és kételyek borzalmas sötétsége borul lelkemre. A kételyek szorongatása által okozott szenvedés oly nagy erővel áraszt el, hogy jártányi erőm is alig van.

A gonosz még másnap sem hagyott nyugton gyötréseivel. Ahogy az Úr Jézushoz könyörögtem, hogy világosítsa meg értelmemet, hogy tisztán lássam az Ő szent akaratát, eközben a sátán dühe oly nagy mértékben fokozódott ellenem, hogy összeborzadtam. Világos nappal volt, és félelmetes jelenléte ott, az oltár előtt, ahogy térdeltem, irtózatossággal töltött el, és egy újabb gondolattal zavart: „Tudod-e, hogy ez tisztán a te elképzelésed? Tudod, miért van ez? Ha az ember soha életében nem tudott érdemleges dolgot tenni, akkor arra törekszik, hogy valamilyen módon feltűnjön. Nézd a nagy művészeket, tudósokat. A technika nagy vívmányait is mind ember alkotta, ezt mind az ember saját erejéből teszi. Látod, mivelhogy te ilyesmire képtelen vagy, ez termelte ki gondolataidat, ezeket a zavaros ferdeségeket.”

Ó, borzalmas kínok ezek! Lelkem sötétjében a Szentlélek Mátkája által könyörögtem az Úr Jézushoz, ne hagyjon elveszni, akármilyen nagy bűnös (is) vagyok. Én nem akarok vétkezni, hogy kerültem bele mégis ebbe a szörnyű bűnbe? „Mentsétek meg lelkemet most ebből a nagy sötétségből! Kegyetlen szenvedés ez, és nem tudom, van-e értéke, mikor a góg miatt, a saját gögöm miatt kell szenvednem. Imádoztam Jézusom, jószágos Szűzanyám, Nektek ajánlom minden nyomorúságomat, emeljétek fel bűneimből!”

Még sokáig térdeltem ott némán, bűnösségem tudatában, mely miatt sírásba fulladtam. Nagy kínnal elvégeztem a kereszti ájtatosságot, és miután eltelt a három szentóra, visszatértem a főoltárhoz. „Imádoztam Jézusom, nagyon félek.” Még sokáig a csendben figyeltem, lesz-e szava az Úrnak hozzám. Vagy az Ő akarata, hogy így vergődjem?

Borzalmas félelem gyötört még mindig, de elmém zavaros gondolatai már kezdtek csendesedni. Közben az Úr szelíd, leheletszerű, békét adó nyugalma tért vissza lelkembe, és hangját is engedte hallanom:

„Ne félj! Nem engedlek bántani. Ha tehette volna a sátán, ízekre szaggatott és porrá zúzott volna csatlósaival együtt. Légy erős, a Szentlélek megerősít téged!”

És ahogy e szavakat meghallottam, mint hirtelen fényesség, úgy jutott eszembe, hogy a Szent Szűzanya néhány nappal ezelőtt azt mondta:

„Kis kármelita leányom, most meg fogjuk kezdeni (az utat) és Szent Józseffel együtt neked is végig kell járnod Betlehem sötét, ködös utcáit. Velünk

együtt szállást kell keresni az én Szeretlángomnak, mely maga Jézus Krisztus. Akarsz-e velünk jönni, mert most indulunk csak el Szeretlángom továbbadására? Erőt, kegyelmet kapsz tőlünk.”

Ezek után olyan lelkiállapotba kerültem, hogy jártányi erőm (is) alig volt. Úgy éreztem, hogy fizikai erőm szinte fölösleges is, csak lelkem ereje hordoz, mellyel a Szent Szűzzel Betlehem sötét utcáit járom. A ködös utcákon kerecsünk szállást, de csak elutasítást kapunk mindenhol.

1962. szeptember 1.

Ebben a rendkívüli lelkiállapotban, melyben az Úr különös kegyelme tart, nap mint nap beszél hozzám. Ma is így szólt:

„Leánykám, akarod-e magad átadni egészen és maradéktalanul Nekem? Én, az Istenember kérlek téged. Szükségem van rád megváltó munkámhoz. Most már teljes önátadást kérek. Mondj le tehát magadról egészen, minden erőddel és teljes akaratoddal. **Csak Engem szolgálj!** Számodra ne legyen senki, semmi, csak Én!”

Megkérdeztem újra és újra: „Mit kívánsz, Te nagy Úr tőlem, ki Tőled függök, Általad és Benned élek? Te hatalmas, én semmi! Mily szavakkal mondjak igit Neked? Kegyelmeid bősége oly nagy irántam. Nem tudok mást mondani, mint azt, hogy tarts meg engem a Te nagy szeretetedben, melytől nem akarok elválni soha! Uram, Jézusom, imádoztam Krisztusom, Te kérsz engem, hogy csak Neked szolgáljak? Tudnék-e mást tenni? Nem! Átadom magam teljesen és maradéktalanul úgy, ahogy kértél. Édes Jézusom, Neked élek, Neked hallok, mindörökké Tied vagyok! **Ki is lehetnék, ki fogadna el engem minden bűnömmel, gyarlósággal és fogyatékossgal? Uram, boldogan áldozom kis életem a lelkekért.** Minden vágyam a Te örök gondolatod: a lelkek megmentése. Minden nap és minden órában úgy, ahogy Te kértél. Isteni szobrász, csak faragj engem a Te képedre és hasonlatosságodra, hogy rám ismerj halálom óráján: én a Te szent kezéd munkája vagyok. Ó, te áldott isteni kéz, mely farag és simogat egyszerre. Lelkem túlrad a vágtyól, ha szavaidra gondolok, hogy Neked szükségem van az én áldozatomra. Mily nagy kitüntetés ez! Imádoztam Jézusom, áldalak és magasztallak szüntelenül!”

(Szeretláng Lelki Napló 71-76. o.)

Az Úr színeváltozása

A Tábor nevezetű hegy emelkedik a Meggidó-síkság fölé. Bár ez a dél-galileai síkság mindig termékeny és fontos mezőgazdasági terület volt, mégis, emellett számos nagy csatának lett a színhelye. És a Jelenések könyve szerint itt lesz majd az a végső ütközet, amikor Isten angyalai győzedelmeskednek az Antikrisztus fölött. Lehet, Jézus idejében a hegy kopár volt, de köszönhetően Izrael állam fásítási programjának, ma a hegy nagy részét erdő borítja. Lehet Jézus idejében kimenni a hegy tetejéig fáradtságosabb volt az út, mert végig tűző napon vezetett.

Jézus tehát a csaták mezején át vezette legkedvesebb tanítványait ki a hegyre, hogy fölülemelkedve a történelem viharán egészen megmutatassa magát azoknak, akiket igazán szeretett. A tanítványok látják nemcsak a világban időző, hanem az Isten országában dicsőségesen létező mesterüket. És majd látják Izrael történelmének két nagy alakját, a törvényadó Mózeszt és a próféta Illést vele beszélgetni. Mindent egyszerre látnak. A színek elvesztik karakterüket, fényes felhő ereszkedik le az égből.

Mózes teljesen a földi dolgokra összpontosított élete során. Törvényt és hazát adott az általa vezetett népnek. Sikeres forradalmár volt. Illés pedig Isten zarándokaként élte le egész életét, ő volt a legnagyobb az ismertek közül. Mózeszt sziklasírba temették a szokások szerint. Illést az angyalok elragadták az égbe. Tehát a földi és az égi ember beszélgetett az Úrral, a három apostol szeme láttára. A tanítványok a hagyományt követve ünnepi sátort akartak állítani azoknak, akiket láttak. Péter a szokott heves ségével ki is nyilvánította ezt. De ekkor valami különös történt. Péter alighogy befejezte, az Atya szózata hallatszott, aki azt mondta, hogy már ne a földi dolgokat kövessék, hanem a Fiúra figyeljenek. Nincs Mózes és nincs Illés, hanem az Úr Jézus van, akiben földi és égi, emberi és isteni jelen van egy testben. Többé már nem kell a törvényt körülbástyázni mindenféle magyarázattal, többé már nem kell lesni a próféták szózatát. Minden kérdést megválaszol a Fiú, akit szeret az Atya, és gyönyörködik benne.

Jézus ruhája is a teljességet mutatja. Nem nyeli el a fény, az energia egyetlen egy hullámát se, hogy ruhájának színe legyen vagy szivárványosan ragyogjon, hanem mindent visszaad és hófehéren tündököl, mint a legvakítóbban ragyogó csillag. Olyan fényes, hogy a tanítványok nem tudnak belenézni, földre borulnak, és úgy imádják az Urat. Nagy titkot láthattak meg: Jézusnak isteni hatalma van. Ezért kéri őket az Úr, hogy erről a föltámadásig ne beszél-

jenek senkinek. Hiszen Jézus istensége az akkori zsidó vallásosság számára ez nemcsak hogy felfoghatatlan volt, de egyenesen istenkáromlásnak minősült. Jézus féltette tanítványainak életét.

A protestáns hagyomány ezt az ünnepet Jézus megdicsőülésének mondja – tévesen. Hiszen az Úr megdicsőüléséhez, a bűnön való végső győzelméhez szükséges volt az áldozat, a halál önmagára vétele, amit a kereszten meg is mutatott. Ezzel végérvényesen kiengesztelt mindent az égen és a földön, és a bűnre predestinált emberi nemzedékeket visszaadta az életnek. A színeváltozás eseménye a három apostol hitének megerősítésére szolgált, hogy majd azok, amikor tanúságot kell tenni az Úr Jézus feltámadásáról, emlékezzenek erre az eseményre, és képesek legyenek helyt állni. Ne féljenek többé, mert a bűnön úrrá lett az élet, erre Jézus feltámadása lesz a bizonyíték.

A Színeváltozás ünnepét III. Kallixtus pápa rendelte el arra emlékezve, hogy a keresztény hadak 1456. július 22-én győzedelmeskedtek Nándorféhvárnál (a mai Belgrádnál). Visszaverték a mohamedán támadókat. A Pápa ezzel a rendeletével hangsúlyozni kívánta minden időkben, amíg világ a világ, hogy az emberiség történelmének formálója az Úr Jézus. Ő az a Király, akinek hálát kell adni, hogy otthonaink, asszonyaink és gyermekeink megmenekültek a gonosz támadásától. A benne való hit erejével a keresztény seregek képesek voltak megvédeni erdőségeiket, termőföldjeiket, városaikat és falvaikat a sáttáni pusztítástól.

Vajon ma, több mint öt évszázad elmúltával, élünk-e ezzel a hittel? Meg akarjuk-e védeni otthonainkat, szereteteinket? Föl tudunk-e nézni úgy is a mi Urunkra, mint Királyra és oltalmazóra? Gyönyörködünk-e a mi Urunkban, és arcra borulunk-e előtte? Vagy ez az egész egy mese, és inkább sátrakat verünk, és jól érezzük magunkat, mert vannak mőzeseink és vannak prófétáink? Felfogjuk-e, hogy azokat, akik szeretik az Urat, azok életét az Úr meg akarja őrizni, nemcsak amíg világ a világ, hanem mindörökké?

Bálint Zsolt

Állj készen a vértanúságra Krisztusért

Daniel Blackman interjúja

A jól ismert és nagy tiszteletnek örvendő asztanai (Kazahsztán) segédpüspök, Athanasius Schneider sok mindenre kiterjedő interjút adott egyhetes angliai tartózkodása alatt február végén.

A Daniel Blackmannak adott exkluzív interjújában Schneider püspök számos ellentmondásos kérdést érintett, beleértve a zsidók és muszlimok evangelizációját, a pápa legutóbbi megjegyzését a Zika-vírusról és a fogamzásgátlásról, a hierarchián belüli szabadkőművességről, és elmondta, hogy miért nem engedí, hogy a félelem megállítsa őt a katolikus hit igazságainak tanításában.

Schneider püspök útját Írország Catholic Voice nevű újságjának alapítója és szerkesztője, Anthony Murphy szervezte, több szentmisét, papi lelki-gyakorlatot és beszédorozatot foglalt magában egy virágzó szentélyben, a Ramsgate-i Szent Ágoston kegyhelyen, valamint a Szent Péter Testvériségnél, Warringtonban. A püspök meglátogatta az Oxford oratóriumot is.

Daniel Blackman: Volt már Angliában többször is. Miért szeret idejönni, és mi különbözteti meg az itteni katolikusokat?

Bp. Schneider: Csodálatos találkozni a fiatal papsággal és laikusokkal, ez biztató számomra. Azt hiszem, az angol katolikusok folytatják a nemes hagyományok továbbadását, erről ismertek az egész világon. Üldözték őket és életüket áldozták a katolikus hitért. Azt gondolom, hogy a mély válságban levő Egyház mai helyzete, ahol jó katolikus világiak és papok találhatók, különösen itt Angliában megfelel azoknak az időknek, amikor szintén voltak mártírok, hitvallók és papok. Biztató, hogy az angol katolikusok hűségesek a nemes katolikus örökségükhöz.

Daniel Blackman: Meséljen az imaéletéről. Mi az, ami különleges az Ön számára?

Bp. Schneider: Gyermekkorom óta mély odaadással fordulok az Oltári-szentség felé, különösen az Eucharisztia imádsághoz. Minden nap megteszem, ha lehet. Elengedhetetlennek tartom egy katolikus pap életéhez. Természetesen minden nap van szentmise, ami a legnagyobb dolog, igyekszem jól előkészíteni, és imádkozzuk a breviáriumot. Minden papnak, ha lehetséges, törekednie kell a napi szentségimádatra. Az eucharisztikus Úr jelenlétében lenni és a Vele való bensőséges párbeszédet megtartani alapvető szükséglet – szeretem ezt tenni.

Daniel Blackman: az egyházon belül hosszú története van a zsidók megtérésének: Alphonse Ratisbonne, Szent Edith Stein, a második világháború római főrabbi Eugenio Zolli, és újabban a korábbi ortodox rabbi Jean-Marie Eli Satbon. A Vallásközi Kapcsolatok Bizottságának nemrégiben kiadott dokumentuma azt mondja, hogy az Egyháznak nincs formális, szervezett missziója a zsidók megtérésére (40-49 par.). Ez most igaz? Ez a korábbi tanítás és gyakorlat korrekciója?

Ez teljesen helytelen. Ez ellentmond a mi Urunk szavainak, aki azt mondta: „Menjetek, és tegyetek tanítványommá minden népet.” Nem azt mondta: „Minden népet, kivéve a zsidó népet.” Azt mondta, hogy minden nemzetet – és „kereszteld meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.” Jézus azt mondta, hogy „ha nem bennem hiszel, akkor nem lesz életed.” Ezt mondta a zsidóknak régen, és ezt mondja a mai zsidóknak is. Nekik is engedelmesnek kell lenniük Isten szövetségéhez, amit Jézus alapított. Ezért prédikáltak az apostolok a zsidóknak a zsinagógában.

2000 éve imádkozik az Egyház a zsidók megtéréséért.

Ez a kegyelem és a szeretet aktusa. Az Egyház hívja és bátorítja a zsidókat, hogy jöjjenek Krisztushoz. Voltak olyan megtérők, még szentek is, akik zsidóként tértek meg. Alphonse Ratisbonne egy vallási gyülekezetet alapított a zsidó nép evangelizálására.

Ez számomra tehát örökre is érvényes, és egyetlen egyházi dokumentum sem érvénytelenítheti ezt, mert ellentmondana a mi Urunk szavainak, ellentmondana az apostoloknak, az Egyház összes, 2000 éve óta megváltoztathatatlan és állandó szavának.

Daniel Blackman: Ez egy egyházi dokumentum, egy hivatalos vatikáni szervezettől származik. Hogyan lehetséges ez?

Bp. Schneider: Ez nagyon szomorú dolog. Ez a dokumentum nem képvisel tévedhetetlen értéket és nem szándéka, hogy tévedhetetlen legyen. Ez nem hitelesen közvetíti a Tanítóhivatalt. Volt az Egyház történelmének néhány pasztorális és átmeneti jellegű dokumentuma, melyek hibákat tartalmaztak, ez a dokumentum is tartalmaz hibákat.

Ami nem tévedhetetlen, az lehet hibás.

Ismétlem, az Egyház mindig csak azokat a kinyilatkoztatásokat tanította, amelyek ex cathedra jellegűek vagy az Egyetemes Tanítóhivataltól származnak – melyeket pápák és a püspökök tanítottak, sok évszázadon át. Az említett dokumentum azonban egy új tant, egy véleményt, egy elméletet tartalmaz.

Daniel Blackman: Az angol, a walesi és német püspöki konferenciák kérték, hogy a hagyományos szertartás nagypénteki, zsidókért mondott imáját változtassák meg, hogy az összhangba kerüljön a zsidókkal folytatott jelenlegi vallásközi gyakorlattal. Vajon ez jó dolog lenne? Van valami baj a jelenlegi imával?

Bp. Schneider: Nem tudom, hogy mit akarnak, de látnunk kell az igazságot. Ez ellentétes a zsidókkal szembeni karitással és a szeretettel. Ha szeretem őket, akkor azt akarom, hogy ismerjék és szeressék Jézust, hogy lemossa és megtisztítsa őket Jézus legdrágább Vére, és megismerjék a Szentháromságot. Ezért kell imádkoznom a megtérésükért. Megkérdőjelezem a német és az angol püspököket – nem az összes püspökről van itt szó. Vannak – tudom, mert ismerem püspököket – akik nem értenek egyet ezzel. Nem tartom ezt helyes véleménynek; ez egyfajta támadás. Az adminisztratív nomenklátúra azt állítja, hogy egy nemzet minden püspökét képviseli. A püspöki konferenciák működésének eme módszere önmagában igen problematikus; ez az Egyház isteni struktúrája ellen hat.

Daniel Blackman: Ön olyan országban él, amelynek körülbelül 70 százaléka muszlim. Mi a tapasztalata az életről egy muzulmán többségű országban? Együttműködés vagy konfliktus van? A muszlimok áttérnek katolikus hitre?

Bp. Schneider: Istennek hála, béke és harmónia van, az emberek nagyon toleránsak és nincs ellenségeskedés. Eddig még nem volt szélsőséges az emberek mentalitása és kultúrája, a kormány nagyon aktívan támogatja a vallásközi párbeszédet. Nagyon éberek, hogy elkerüljék és akár kiutasítsák az országból azokat, akik szélsőségesek.

A kormány találkozókat szervez, hogy megossza a közös értékeket a társadalom tagjaival. Semmi teológia nincs ezeken a találkozókon, de hozzájárulnak, hogy javítsák az emberek társadalmi életét, amit nagyon pozitívnak tartok. A jelenlegi világméretű gender ideológiáról például, amely most világszerte diktatórikus módszerekkel dolgozik, hála Istennek a muzulmánok ugyanazt a nézetet vallják. Együtt ítéljük el a gender agendát és annak család elleni hatásait.

Daniel Blackman: Európát több iszlám terrortámadás érte – Párizs, súlyos gondok Belgiumban, valamint a Közel-Keleten, Afrika egyes részein, és többek között Pakisztánban is. Miért történik ez?

Bp. Schneider: Nos, nem tudom pontosan, hogyan keletkezett az ISIS, de azt látjuk, hogy lehetetlen lenne az ISIS számára ennyi fegyver beszerzése, ha

nem finanszírozná és támogatná ezt valaki, aki erős. Olyan léptékű üzleteket kötnek fegyverben, amely nem volna lehetséges egy olyan erős állam nélkül, amely talán közvetítőkön keresztül biztosítja a számukra szükséges pénzt és fegyvereket. Egy másik dolog, amire szeretnék utalni, hogy a nemzetközi közösségnek – USA, NATO – van elég ereje, hogy végezzenek az ISIS-szel, és ezt megtehették volna már az elején. Ezek nagyon jó titkosszolgálatokkal rendelkeznek, tudtak mindent az ISIS növekedéséről, de nem tettek semmit. A EU, a NATO, az USA nem tett semmit, pedig tudtak róla. Nem akadályozták meg az ISIS-t.

Van elég erejük, mégis hagyták az ISIS terrorista mozgalmat növekedni.

Daniel Blackman: Mit gondol, miért lehetséges ez?

Bp. Schneider: Nem ismertek előttem a világhatalom birtokosainak, a nyugati államoknak a szándékai. Nem tudom, hogy miért nem akadályozták ezt meg. Azt lehet mondani, hogy közvetve támogatták azt. Lehet, hogy vannak politikai céljaik. Az ISIS által beprogramozták a muzulmán embereknek Európába történő invázióját, hogy destabilizációt hozzanak létre, még Európa szívében is, nem csak a Közel-Keleten. Egy másik kultúrából származó hatalmas embertömeg jelenléte, akik az iszlám vallás egy radikálisabb nézetét vallják, idővel konfliktusokat és feszültséget generál a helyi lakossággal szemben. Ez általános instabilitáshoz és zavarhoz vezet. Lehet, hogy van valaki, aki erős, és fel szeretné használni ezt az instabilitást valamilyen célból.

Daniel Blackman: Van a katolikus egyháznak küldetése a muszlimokat illetően?

Bp. Schneider: Feladatunk van, igen, őket is megváltotta Krisztus, és ugyanúgy meg kell ismerniük Krisztust, mint a zsidóknak. Persze nehéz evangelizálni a muszlimokat az iszlám országokban. Ráadásul nagyon veszélyes. De legalább azokban az országokban is tanúságot tehetünk, és jelen lehetünk. Ismerem embereket muzulmán háttérrel, akik elkezdtek keresni Krisztust és igénylik az igazságot, tanúja voltam megtéréseknek a személyes kapcsolataimban is.

Mivel szabadok vagyunk, és mivel még nem iszlám többségű országokban élünk Európában – még nem, mert eljöhét ez is – tudjuk használni, és kell használnunk a küldetésünket az iszlám felebarátaink esetében – nem téríteni, ami erkölcsileg helytelen, de evangelizálni kell.

Daniel Blackman: Az Egyház hosszú, több évszázados múltra visszatekintő gyakorlata, hogy elítéli a szabadkőművességet. Ugyanakkor az új Egyházi Törvénykönyv törölt minden hivatkozást erről a tényről, már

nem látjuk a dokumentumokat és nem hallunk erről semmiféle nyilatkozatot egyházi vezetőktől. Ez azt a benyomást keltheti, hogy a szabadkőművesség már nem veszélyes. A szabadkőműves páholyok is szívélyesen üdvözölték Ferenc pápát.

Bp. Schneider: A szabadkőművesség eredendően nem összeegyeztethető a keresztény vagy a katolikus hittel; természetéből fakadóan nem összeegyeztethető, mert keresztényellenes. Tagadják Krisztust és tagadják az objektív igazságot; a relativizmust népszerűsítik, ami ellentétes az igazsággal, az Evangéliummal. Így a szabadkőműves filozófia doktrinális hibáit népszerűsítik. Ez nem egyeztethető össze a keresztény és katolikus hittel.

A szabadkőművességnek szintén van egy ezoterikus nézőpontja, ami nem keresztény. Vannak ezoterikus rituálék és ceremóniák, ezeket nyíltan elismerik, az ilyen szertartások ellentétesek a Hittel. A szimbólumok és rituálék azt mutatják, hogy ezek ellentétesek az Evangéliumban levő isteni igazságokkal. Ezek a dolgok azt mutatják, hogy a szabadkőművesség egy másik vallás.

Megismétlem, a szabadkőművesség egy másik vallás; ez egy Krisztus ellenes vallás.

Még akkor is, amikor jót tesznek, emberbaráti és más cselekedeteket, ezek a veszélyes dolgok megmaradnak. Az emberszeretetük nem indok arra, hogy elfogadassuk a szabadkőművességet csak azért, mert jó emberbaráti munkát végeznek. Én soha nem fogom elismerni azokat a tanaikat és szertartásaikat, amelyek szemben állnak az Evangélium isteni igazságaival. Az Egyház soha nem fogadhatja el ezt. A Hittani Kongregáció 1983-as nyilatkozata a szabadkőművességről továbbra is érvényes. Ezen nyilatkozat alapján halálos bűn, ha valaki szabadkőműves lesz – még Ferenc pápa sem változtatta meg ezt a törvényt. Ez a tanítás a hivatalos és továbbra is érvényes.

Daniel Blackman: szabadkőműves honlapok és kiadványok rendszeresen kedvezően beszélnek Ferenc pápáról. A közelmúltban miért üdvözölték Ferenc pápát?

Bp. Schneider: Nos, ezt nekik kell megmondaniuk, konkrétan. Nincs egyértelmű jele annak, hogy mi a céljuk ezekkel a kijelentésekkel, milyen szándékaik vannak.

Daniel Blackman: 2013-ban, amikor hazarepült Rio de Janeiro-ból, Ferenc pápa utalt egy szabadkőműves lobbira. Nemrégiben Ravasi bíboros, az olasz Il Sole 24 Ore újságban új párbeszédre és a közös értékek megosztására hívott a szabadkőművességet illetően. Már nyeresre áll a szabadkőművesség az egyházban?

Bp. Schneider: Természetesen tudjuk, hogy a szabadkőművesség a legerősebb hatások egyike az emberi társadalom minden szintjén. Ez nyilvánvaló és egyértelmű. Elméletileg, ha valaki támogatója, vezetője egy nagyon befolyásos keresztényellenes szervezetnek, akkor az a tendencia, hogy beszivárognak abba a szervezetbe, ami az ellenséget jelenti; ez egy nagyon logikus lépés. Tehát logikus, hogy megpróbálták az évszázadok alatt és valószínűleg sikerült is beszivárogniuk az Egyház különböző szintjeire – ez világos számomra.

Nehéz konkrétan bemutatni, azonosítani, hogy ki a tag. Ez nagyon nehéz és veszélyes, mert lehet valakit vádolni azzal, hogy tag, aztán bebizonyosodik, hogy az a személy hivatalosan nem tag. Ez a szabadkőművesség titkos mivolta, és az ezotéria miatt nagyon nehéz dolog.

Lehet feltételezni, hogy egy pap, püspök vagy bíboros a beszéde alapján rendelkezik valamilyen szabadkőműves kapcsolattal. Hallunk egyházfiakat teljesen úgy beszélni, mint a szabadkőművesek; amikor kinyitják a szájukat, az általuk használt kifejezések és fogalmak jellemzően szabadkőművesek. Lehet, hogy tag, de bizonyítani kell, de amikor beszél, legalább akkor szabadkőműves, talán formálisan nem tag, de néhány püspök és bíboros tisztán szabadkőműves szellemben beszél. Hangsúlyozom, hogy ez nem jelenti azt, hogy formálisan tagjai a szabadkőműveseknek.

Daniel Blackman: Ferenc pápa nemrég találkozott az orosz ortodox pátriárkával. Mi a véleménye a találkozóról? Fog ez egységet hozni Rómával, vagy elvezet egy szinódusi Egyházhoz, amely lehetővé teszi a szentáldozást az újraházasodottak esetében?

Bp. Schneider: Először is, maga a találkozó ok az öröme, hogy megtörtént, mert az ortodox egy erős Egyház gyönyörű és autentikus hagyományokkal, képekkel, a Szűzanya tiszteletével, angyalokkal, és átadott liturgiával, a szentmisét csodálatos módon ünneplik, bűnbánat, böjt, monasztikus hagyományok – sok igazi katolikus értéket őriztek meg.

Úgy tűnik számomra, hogy ez a politika által befolyásolt találkozó volt; nagyon gyorsan megtörtént, politikailag motiváltan. Nem hiszem, hogy ez a találkozó hatással lesz az Egyház szinódusivá válásához, vagy megkönnyíti az elváltak és újraházasodottak szentáldozáshoz járulását, mint ahogy azt lehetővé teszi az ortodox egyház.

Egyetértek a pápa és a pátriárka erős megállapításaival a családról, a gender ideológia és a keresztényüldözés ellen, de amivel nem értek egyet, az a nyilatkozat az uniátusokról. Ez igazságtalanság, mert az uniátusok a múltban, a firenzei a tanács óta a pápával való egységet akarták. Ez nagyon pozitív volt,

sok gyümölcsöt hozott – szenteket, vértanúkat – így nem nevezhetjük, rossznak.

A nyilatkozat a térítésről – ez a katolikus Egyház elleni vádaskodás. Magam ortodox területen élek, és az Egyház nem alkalmazza a térítést. Ez a kijelentés igazságtalan volt. Azt hiszem, hogy a Szentszék engedett a pátriárka nyomásának. Úgy tűnik, hogy az ortodoxok diktáltak néhány elfogadandó pontot, ez pedig ellene van az igazságnak és igazságosságnak, egy ilyen párbeszéd nem igazi ökumenikus párbeszéd.

A párbeszédnek testvérinek kell lennie, egyenlőnek emberi szinten, így ezek a kompromisszumok, amelyek károsítják az igazságot és az igazságosságot, nem hordozzák az igazi egység gyümölcseit.

**Daniel Blackman: Ferenc pápa ismét adott interjút a repülőgépen, ha-
zaúton Kubából. Tett egy megjegyzést a Zika-vírusról és a fogamzásgát-
lásról. Idézte a kongói apácák esetét és a megkülönböztetést. Lombardi
atyja tisztázta a pápai megjegyzést. A Fülöp-szigeti püspökök nyilvánosan
kérték az egyházi tanítás felülvizsgálatát ezen a területen. Ez valóban egy
olyan vita-e, amelyet az Egyháznak meg kell oldania, vagy pedig emberi
manőver az Egyházon belül és kívül, hogy az egyházi tanítás a fogamzás-
gátlásról megváltozzon?**

Bp. Schneider: Ez nyilvánvalóan része egy agendának, megváltoztatni az egyházi igazságokat az erkölcsben, a fogamzásgátlás témájában. Ez az egész egy terv, egy nagy nyomás, és egy agenda a fogamzásgátlás területén. Napjaink Egyházában fennáll a veszély, hogy elfogadják az elváltak fogadását szent-áldozáskor; ez gyakorlatilag a házasság felbonthatatlanságának tagadása.

**Daniel Blackman: Ön a megváltoztatott semmisnek nyilvánítási folya-
matról beszél?**

Bp. Schneider: Igen, a házasság érvénytelenítésének megváltoztatott folyama-
ta számomra a banalizálás veszélyét tartalmazza, valamint a felületességet
magában a folyamatban; tartalmazza önmagában az új normákat, a támadás
veszélyét a szentség és a házasság felbonthatatlansága ellen.

Ha egy szent dolgot felületesen és gyorsan kezelünk, banális módon, az felelőtlenység.

Elméletileg az új normák jelenleg ellentétben állnak az Egyház örök gya-
korlatával, mert a folyamatban mindig benne volt a házasság érvényességé-
nek vélelme; ezt mindig feltételezték, a szentség védelme miatt. Az új normák
azonban a házasság érvénytelenségét feltételezik már a kezdetektől fogva. Ez
egy veszélyes változás a mentalitásban.

Ez a világ szellemének támadása, és a fogamzásgátlás esetében is ez van.
Az Egyház igazságai megváltoztathatatlanok, és ez így is marad. VI. Pál
pápa „Humanae Vitae” és II. [Szent] János Pál pápa „Veritatis Splendor” és
„Familiaris consortio” enciklikái azt tanították, hogy a fogamzásgátlás önma-
gában mindig eredendően gonosz. Nincsenek körülmények és nincsenek ki-
vételek, melyek igazolnak egy eredendően gonosz cselekedetet. VI. Pál és II.
János Pál pápák megerősítették ezt.

**Daniel Blackman: Sok fontos kérdésben szólal meg, így a hívek tiszta
és igaz katolikus tanítást kapnak. Nem aggasztja, hogy támadni fogják?
Úgy tűnik, hogy saját magát állítja be célpontnak; a püspököket el lehet
mozdítani, a média támadást indíthat, a hírnév megsemmisül.**

Bp. Schneider: Nincs félelem és aggodás a támadások lehetséges áthárítása
miatt, mivel életemnek értelme és minden törekvése Krisztus igazsága, hogy
hű legyek Istenhez. Isten ismerjen el, ne pedig a püspökök, a média, és ne a
pápa. Első a saját lelkiismeretem és a fogadalmam, amelyet Krisztusnak tet-
tem a keresztségben és püspöki felszenteléskor, hogy az igazságot tisztán és
integráns módon megtartom, sőt, hogy készen álljak az életemet is odaadni
érte. Ez a vágyam és célom. Nem aggódom, hogy az emberek mit szólnak. Ne-
vetséges félni az emberi véleménytől, mert az holnap megváltozik. Törődnöm
azzal kell, amit Isten gondol.

Az emberek nagyon gyorsan meghalnak, Isten véleménye megmarad, leg-
főbb feladatom tehát annak keresése hogy mi tetszik Istennek. Segédpüspök
vagyok egy egyházmegyében, boldog vagyok, és amikor a pápa áthelyez más-
hová, neki azt kell megtennie, és én engedelmeskedem, és minden helyen az
lesz a vágyam, hogy megvédjem az igazságot.

**Daniel Blackman: A szeretet a legnagyobb erény. Milyen jótékonyági,
szellemi és testi cselekedetre van a legnagyobb szükségük ma a kereszté-
nyeknek a gyakorlatban?**

Bp. Schneider: Először is, az értékek hierarchiájában a legfontosabb az,
ami örök és halhatatlan, ez pedig a lélek, az örök értékek és az örök élet. Ezért
azokra a jótékony cselekedetekre, amelyek célja, hogy felebarátom számára az
örök életet közvetítsék, hogy átadják neki az örök értékeket, hogy segítsenek
neki megmenteni a lelkét, nagyobb szükség van. Természetesen, ezzel egyide-
jűleg azonnal segíteni kell a szükségben szenvedő személynek, az éhezőnek,
és így tovább – segíteni nagyon természetes dolog; ezt meg kell tenni. De ka-
tolikusként nem csak élelmiszert és ruhát adunk, hanem a hit fényét is adjuk:

nem szabad ezt elfelejtenünk. Ez az igaz, hiteles felebaráti szeretet. Szeresd az Istent először, és szeresd felebarátodat, mint ahogy magadat szereted.

Isten azt kéri tőlünk, hogy szeressük Őt teljes elménkből, erőnkől és szívünkől. Ő fenntartja ezeket a maga számára. Jézus azt tanította, hogy úgy szeressünk másokat, ahogy önmagunkat szeretjük, és szeressünk másokat úgy, ahogy Ő szeretett bennünket. Tehát Krisztus szeretetével kell szeretnünk másokat. Azért jött, hogy megmentse a lelkünket – nem egyfelől, vagy csak a testünket, hanem a lelkünket, és hogy nekünk adja az Ő isteni igazságát. Ő a vérét ontotta a lelkünk megváltásáért.

Tehát úgy kell szeretnünk egymást, ahogyan Krisztus szeret bennünket. A Fő feladatunk tehát az, hogy szeressük Istent, jobban szeressük Istent és az Ő igazságát, még a világi életünkben is, készen arra, hogy mártírok legyünk Krisztusért, és úgy szeressünk másokat, ahogy önmagunkat szeretjük, és ahogy Krisztus szeretett minket, feláldozva önmagunkat mások javára.

Az engesztelés kultusztörténete

Mi az, hogy kultusztörténet?

A kultusz a colo, colere latin igéből származik, amelynek a jelentése: művel, ápol. Ebből a szóból származik a kultúra szavunk is. Ebből következően ezt a címet is adhattuk volna ennek az előadásnak: az engesztelés kultúrája, az engesztelés kultúrájának a története.

Arról lesz szó, hogy mit jelentett az áldozat, áldozatbemutatás, engesztelő áldozat az emberiség életében, az Ószövetségben, az Újszövetségben, azaz Jézus életművében, és az általa alapított Egyház történelmében. Az engesztelésnek, ill. az azzal kapcsolatos rokonfogalmaknak milyen formái, megéleési formái voltak. Hogyan próbálta az emberiség megélelni az engesztelést Krisztus előtt és Krisztus után.

Az előadás két főrésze tagolódik

I. Az engesztelés Krisztus előtt. Ebben beszélünk az áldozatról és a kienesztelődésről.

II. Az engesztelés Krisztus után. Ebben a szentmiséről és egyéb ájtatossági formákról lesz szó.

Áldozat

Mi az engesztelés lényege?

„Jézus Engesztelő áldozat a mi bűneinkért és az egész világ bűneiért” (1 Jn 2,1).

Az engesztelés Jézus engesztelő áldozatához való kapcsolódás, aki feláldozta magát bűneinkért.

Ebben az előadásban először azt keressük, hogy ennek milyen gyökerei voltak az emberiség életében és az Ószövetségben, majd pedig azt vizsgáljuk, hogy hogyan élt, él ez tovább az Egyházban.

Nagyon alapos elemzését nem tudjuk ennek adni egy háromnegyed órás előadásban, de talán az engesztelés vázlatát meg tudjuk rajzolni.

Mi az áldozat? Mi a gyökere az áldozatnak az ember életében?

Az a felismerés, amellyel az ember önmagára eszmél, hogy ő véges, korlátozott, függ másoktól, vannak bűnök az életében, amelyeket valahogy el kell rendezni.

Az áldozat, áldozatbemutatás az istentisztelet egyik legfontosabb cselekménye, amelyben valamit feláldoz az ember, odaáldoz Istennek, vagy az általa isteneknek gondolt szellemeknek. Az ajándékot meghatározott szertartás viszi át a profánból, az ember világából a szent világába, Isten világába.

Milyen célból mutatnak be emberek áldozatot a különféle vallásokban?

Azért, hogy valami módon befolyásolják az istenséget. Az a meggyőződés vezette az áldozatbemutatókat, az áldozati lakomán résztvevőket, hogy a felajánlott áldozat elfogyasztása misztikus közösséget hoz létre az istenség és az ember között.

A görög-római kultúrkörben úgy hitték, hogy az istenek kegyét és jóindulatát ajándékokkal biztosíthatják, mert csak akkor adnak, ha ők is kapnak valamit (Do ut des). Ezért mind a köz-, mind a magánélet fontosabb megnyilvánulásaihoz áldozatbemutatás csatlakozott. Áldozatot mutattak be városalapításkor, győzelem után, népgyűlés előtt, a bűnök engesztelésére, szinte minden ünnepen, házasságkötéskor, elutazás és megérkezés alkalmával, válalkozások előtt, stb. Ezek az áldozatbemutatások többnyire mágikus cselekmények voltak, amelyekkel az istenséget jóindulatra akarták hangolni, hogy adja meg azt, amit az ember kér tőle. De előfordult az is, hogy engesztelésből ajánlottak fel áldozatot.

Mit jelent az engesztelő áldozat? Mi a célja?

Az engesztelés szertartásának fő rendeltetése az Ószövetségben a bűn kioltása, ellensúlyozása volt. És egyúttal az engesztelő szertartás a megromlott

kapcsolat helyreállítását is szolgálta Isten és az ember között. Olyan áldozat volt, amely eltörli a bűnt és helyreállítja az életközösséget Isten és az ember között.

Ilyen volt az Ószövetségben a bűnért bemutatott áldozat. Úgy gondolták, hogy az ember a bűnével (még ha akaratlanul követi is azt el) megszakítja az Istennel való kapcsolatát, és megszentelteteni a helyet, ahol Isten közösségre szokott vele lépni.

Az engesztelő áldozat egyben jóvátételi áldozat is volt Jahve vagy egy embertárs jogait ért sérelem jóvátételéért (Lev 14,21-25). Az engesztelő áldozattal sokszor együtt járt a visszatartott, az eltulajdonított vagy a lopott holmiért a megkárosított kártalanítása is.

Mit áldoztak fel?

Áldozat lehetett minden, amit az ember értéknek tartott: állat, növény, étel, ital, bor, víz, méz, tej, olaj, virág, illatszer (az egyik leggyakoribb volt a tömjén), dísz tárgy vagy fegyver. Leghatékonyabbnak mindig a véres áldozat számított a vérben föltételezett életerő miatt.

Sok vallásban megvolt az emberáldozat is Gyermekeket, szüzeket, foglyokat áldoztak fel. Az aztékok külön hadjáratokat szerveztek olyan foglyok kézre kerítésére, hogy azokat feláldozák. A kelták öregedő királyaikat áldozták föl. Ehhez lehetett hasonló az áldozat a magyarság történetében. Lehet, hogy a magyarságnál is volt emberáldozat. Már Ipolyi Arnold s utána mások is rituális emberáldozatnak fogták fel a magyar krónikának azt a beszámolóját, hogy a honfoglaló magyarok vezérért, Álmost az új hazába való érkezés előtt megölték.

Fehér ló feláldozása. Állatáldozatról is megemlékeznek latin krónikáink, a magyaroknál a legelőkelőbb áldozati állata a fehér ló lehetett, mely az obiukoroknál még a 19. században is értékes áldozati állatnak számított. A kereszténység felvétele után, mint a törvénykönyvek, rendelkezések bizonyítják, az áldozatbemutatás pogány formái titokban éltek tovább, vagy keresztény formát öltöttek: az elhunytak lovát pl. nem ölték le, hanem az egyháznak ajánlékozták.

Vannak olyan kultúrák, ahol a holtak temetésénél föláldozták szolgálóikat, rabnőiket vagy feleségeiket (India). Az Aranykoporsóban is az szerepelt, hogy föláldozták Attila temetésekor egy csomó szolgálóját. Egyiptomban a holtak kísérőinek föláldozását meg lehetett váltani azzal, hogy munkát vállaltak a síremlékek építésénél. Az ősidőkben az elsőszülött gyermeket is föláldozták,

később megváltásaként papi szolgálatra kötelezték őket. A rómaiaknál szokás volt az önfeláldozás (devotio). Ez már egy magasabbrendű áldozat.

Isten nem kíván emberáldozatot, ezt a Sátán és démonai kívánják. Az emberáldozat szelídebb formái voltak, amikor testrészeket áldoztak fel, még szelídebb formája, amikor azoknak valamilyen másolatát ajánlották fel: haját, ujját, nemi szerv részzeit (kasztráció).

Kik mutathattak be áldozatot?

Az áldozat bemutatása bizonyos személyeknek volt fenntartva, például a család vagy a törzs fejének, királynak vagy a papnak. Ezek a személyek tiszteletben, hatalomban részesültek minden korban. A brahmanizmusban pl. a papok valamiképpen még az istenek fölé is emelkednek.

Az áldozat értéke

Az áldozat értékessége attól függött, hogy ki mutatta be az áldozatot. Isten előtt kedves áldozatbemutatók voltak az Ószövetségben Ábel, Melkizedek, Ábrahám, Mózes. Tőle származik az egész Ószövetség áldozatrendje.

Fejlettebb erkölcsi fokon azt is meglátták, hogy az áldozat értéke a bemutató erkölcsi magatartásától függ.

XVI. Benedek pápa ír arról, hogy a Krisztus előtt kb. 5. századra alakult ki az a felfogás – nemcsak a zsidóságban, hanem más vallásokban is –, hogy sokkal fontosabb az Istennek való engedelmség, mint az áldozat. A Zsidókhoz írt levélben ez így szerepel: *Áldozatot és felajánlást nem kívántál, de testet alkottál nekem. Nem kedves előtted az engesztelő és égő áldozat. Akkor így szóltam: „Íme itt jövök Istenem, hogy teljesítem akarodat, amint a könyvtelercsben rólam írva áll.”* (Zsolt 40,7-8) - Zsid 10,5-6

Az áldozatnak szertartásrendje volt: A pap általában tiszta ruhában jelent meg, és az áldozónak is meg kellett tisztulnia. Az állatot földíszítették, szarvait megkoszorúzták (ApCsel 14,13), sőt néha bearanyozták. A rómaiaknál a szabályokat oly szigorúan vették, hogy egy elvétett szó v. mozdulat érvénytelenné és megismétlendővé tette az áldozatot.

Kiengesztelődés, megbékélés (reconciliatio)

Eddig volt szó az áldozatról – beleértve ebbe az engesztelő áldozatot is. Az előadás következő részében azt nézzük, hogy mit jelent az engesztelés: A bűnnek az eltörlését, eltávolítását, megbocsátását. Emberekkel kapcsolatban a sértő és sértett közötti kapcsolat helyreállítása az engesztelés. Sokszor nehéz eldönteni, hogy ki a sértő és ki a sértett. Az engesztelés az ellenségeskedő személyek közti bocsánatkérés, megbocsátás, kapcsolat helyreállítás: Isten és az

ember kapcsolatának a helyreállítása, bocsánatkérés, megbocsátás. Az ember bűnével megbántja, sérti Istent, fájdalmat okoz neki. De Isten lemond a fájdalomról, a megbántottságról, a haragról.

Van-e ennek feltétele? Az ember részéről a bocsánatkérés az Istennel való összhangban élés szándéka, a kártérítés, a vezeklés szándéka.

Mi az engesztelés eredménye? A helyreállt harmonikus kapcsolat.

Mi a szerepe a haragnak a kiengesztelődésben? Le kell mondani a haragról, el kell azt engedni.

Mi a szerepe a megbántottságnak, a sértődöttségnek a kiengesztelődésben? Ki kell lépni ebből az állapotból.

Ki kezdeményezi a kiengesztelődést?

Ember: Sokan érezték, gondolkodók, vallásalapítók, hogy nincsenek rendben a dolgok Isten és ember között, ezért maguk próbálkoztak az összhang megteremtésével. Ezért jöttek létre a különféle áldozatok, tisztulási szertartások, ahogyan ezt az előző fejezetben láttuk.

Isten: A választott nép történetén keresztül látjuk ezt, az Ószövetségben és az Újszövetségben. Az különbözteti meg a kereszténységet a többi vallástól, hogy azokban az ember a kezdeményező, a kereszténységben, ill. annak előzményében, az Ószövetségben maga Isten.

Ki végzi az engesztelést?

Istennek nem kedves emberek, Például Káin. De nem volt tetszésére Istennek pl. az emberáldozat sem, ahogyan láttuk. Isten számára kedves, Őáltala rendelt emberek: Ilyen volt például Ábel, Melkizedek, Ábrahám, Mózes.

Mi által lesz kedves valaki Isten előtt?

Általa legyen kiválasztva. Ilyen volt az ároni papság. Fontos, hogy maga is tisztuljon meg, újszövetségi nyelven kifejezve legyen a kegyelem állapotában.

Isten számára a legkedvesebb az ő Egyszülött Fia volt, aki Isten is és ember is egy személyben. Az Ő engesztelése a legtökéletesebb, legkedvesebb Isten előtt. A mi engesztelésünk, kiengesztelődésünk csak akkor lehet Isten előtt kedves, ha Jézus engeszteléséhez, kiengesztelő cselekedeteihez kapcsolódunk.

Hogyan végzi az engesztelő az engesztelést?

Az Ószövetségben

Az ősi Izraelben több jel arra utal, hogy talán ismerték a tisztán engesztelő (expiatórikus) vagy megtisztító (lusztratív) áldozatot. Egy áldozati állat véré-

vel, melynek megsemmisítő erőt tulajdonítottak, eltávolították a szennyfoltként értelmezett bűnt.

Az Istennel való kapcsolat helyreállítása Mózes törvényeiben: Már a Levitikák könyvében úgy szerepel, hogy Isten azért adta a vért, hogy az emberek kieszközöljék vele a kiengesztelődést.

Hozzáérők azt mondják, hogy az egész Ószövetségi áldozatbemutatás a közösség helyreállítását szolgálta, de főleg az engesztelő áldozat, a bűnért való jóvátételi áldozat. Volt néhány zsidó szertartás, amely megvilágította azt, hogy mi történik az engesztelő áldozat bemutatása közben. Ilyen volt a bűnbak kiűzése a pusztába. Képletesen rárakták a bűnöket, és elkergették, mintegy elvitte, megsemmisítette a bűnöket. Egy másik ilyen szimbolikus cselekedet volt a madár elengedése. Azt fejezte ki, hogy a bűnökkel megkötözött ember szabaddá vált, mint az addig fogva tartott madár.

Az újszövetségben

Pál apostol Jézus megváltói művét úgy mutatja be, mint Isten kiengesztelődését az emberek iránt. Ez Isten szeretetének a műve. „*Isten azzal bizonyítja irántunk való szeretetét, hogy abban az időben, amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk*” (Róm 5,8).

Ezzel az ember újjászületik. Ezt az újjászületést az embernek csupán el kell fogadnia. Jézus áldozata helyettesít minden más áldozatot

Az Ő áldozata felváltja mind az ószövetségi áldozatokat, és minden egyéb áldozati formát. Senkinek, semminek nem szabad áldozatot bemutatni azután, hogy Ő végbevitte áldozatát, különösen nem a sátánnak. Minden más áldozat, a szentmiseáldozaton kívül tilos, halálos bűn.

Szentmiseáldozat

Jézus engesztelő áldozata a Golgotán valósult meg, amelynek a megújítása, jelenvalóvá tétele a szentmise.

A szentmise nem más, mint Jézus egyszeri engesztelő áldozatának térben és időben való kiterjesztése. Nemcsak János apostol, a Szűzanya és az a néhány asszony voltak a szerencsés kiválasztottak, akik jelen lehettek Jézus keresztáldozatánál, és nemcsak az apostolok, akik részt vettek az Utolsó vacsorán, hanem minden kor minden embere részese ennek, amikor a szentmisén vesz részt, amikor szentmise kerül bemutatásra. A legtökéletesebb engesztelés a szentmise és a szentségimádás.

Már a középkorban is voltak olyan elgondolások, hogy a szentmise csak valamiféle jelkép. Ezzel szemben több hivatalos egyházi nyilatkozatban ott

szerepel, hogy az átváltoztatott kenyér és bor lényegileg azonos Jézus feláldozott testével és vérével. (D 355, 430, 574).

A IV. lateráni (1215) és a konstanzi zsinat (1414-18) az eretnekek állításaival szemben hangsúlyozta, hogy a szentség a fölszentelt pap szavára valósul meg, amikor Krisztus személyét képviselve az átváltoztatás szavait kimondja (D 430, 584). Amellett Krisztus maga marad a főpap és az áldozat (D 430).

A Trienti zsinat dogmaként mondta ki a protestáns elképzelésekkel szemben a következőket.

Ezeket fontos ma tudnunk, mert minden jel arra mutat, hogy ebbe az irányba akarják eltorzítani a szentmisét. „Ebben a valóságos áldozatban a pap Krisztus testét és véréét ajánlja föl” (D 938, 962). Az áldozatot maga Krisztus rendelte, s az nem egyszerű megemlékezés és nem csupán dicsőítés vagy hálaadás, hanem valóban engesztelő áldozat is élőkért és holtakért (D 940, 850, 997), amely azonban nem mágikus módon, hanem a könyörgés és bűnbánat közbejöttével hat. A szentmisén Jézus a résztvevőket, és akikért felajánlják a szentmisét, bevonja áldozatába. Az Egyház a föláldozott Krisztust mutatja be áldozatul, és vele együtt önmagát is, sőt az egész emberiséget.

Az ember mindig azt mutatta be áldozatul, amit Istentől kapott. Az áldozás révén az Egyház egészen eggyé válik az áldozati adománnyal, s így maga is részese Krisztus áldozatának. A kettős átváltoztatás jelképezi Krisztus testének és vérének különválasztását, vagyis a valóságos halált.

Egyéb ájtatossági formák

A Szentmise mellett vannak egyéb ájtatossági formák is. Ezek második helyet foglalnak el csak a szentmise után. A szentmise és a szentségimádás a legfontosabb engesztelés.

Szent vér tisztelet a Középkorban

Erről szólt a múlt év októberi kiengesztelődési találkozón az előadásom.

Jézus Szíve és Mária Szíve tisztelet

Ez a janzenizmus eretnekségének az ellenhatása volt, amely Istent szigorú bírónak mutatta be. Emiatt megkeményedtek az emberi szívek. Nem mertek szentáldozáshoz sem járulni, annyira bűnösnek tekintették magukat, annyira féltek a számonkérő Istentől.

Ma ezzel szemben annyira teret nyert az Isten irgalmasságának a hangsúlyozása, hogy Istenből az igazságosságot, az ítéletet, a haragot igyekeznek teljesen eltávolítani. Éppen ezért ma ezeket is hangsúlyozni kell. A pokol létezéséről, az elkárhozás veszélyéről is beszélni kell.

A Szeretetláng Napló, Erzsébet asszony, az Irgalmasság órája, Irgalmasság Rózsafüzére Az engesztelők ABC-jéhez tartoznak.

Isteni irgalmasság tisztelete (Fausztina nővér)

Fontos, hogy imádkozzuk, amikor csak tudjuk az irgalmasság órájában az Irgalmasság Rózsafüzérét és a Szeretetláng Rózsafüzért.

A Barnabás féle szent Vér tisztelet

Erről is szó volt az előző találkozókon. Hál' istennek az engesztelők ezt szépen a magukévá tették. Sokan odaszentelték már magukat Jézus Legdrágább Vérének, és sokan készülnek rá.

Keresztút

Azt gondolom, erről nem kell sokat beszélni. A keresztút járás nagyon fontos az Egyház életében. A liturgikus cselekmények (a szentmise, zsoltos, szentségek) után és a rózsafüzér mellett ez a leghatékonyabb és legelterjedtebb imádságos gyakorlat.

Szent Sebek tisztelete

A Katolikus Lexikon szerint a Szent Sebek tisztelete a 9. században írskóti szerzetesek körében alakult ki. A kontinensen Damjáni Szt Péter (†1072), majd Clairvaux-i Szt. Bernát lett a Szent Sebek tiszteletének az apostola. Assisi Szt. Ferenc stigmatizációja (1224) után sorra alakultak a Szent Sebek tiszteletét terjesztő ájtatosságok. Nagyon szép ima Szent Klára imája Krisztus öt szent sebéhez. Ezt az imát Szent Klára Szent Ferentől, mint a mestertől tanulta meg, és naponta elimádkozta.

A 14-15. században zsoltosmákat írtak és egyesületek alakultak, a Szent Sebek tiszteletére, és ünnepet is bevezettek tiszteletére Németországban.

A 19-20. század fordulóján Chambon Mária Márta a Szent Sebek tiszteletének nagy apostola. Édesanyja nagyon korán megismertette a keresztúttal, s még gyermek volt, amikor megszólalt neki a feszület. Ettől kezdve lelki életének központja lett a Szent Sebek tisztelete. Több szerzetbe lépési kísérlet után végül a Boldogságos Szűz Vizitációs Rendje chambéry-i kolostorának laikus nővére lett. Az Úr két megbízatást adott neki: hogy ő maga állandóan ajánlja fel az Úr szent sebeit, és hogy ezt az ájtatosságot a világban újra éltesse fel. Jézus maga készítette fel a nővért erre a küldetésre. Majdnem naponta tartott neki katekizmus-szerű magyarázatot szent sebeiről, melyről azután főnöknő-

jének be kellett számolnia. 1869-73 között csak az Oltáriszentséggel táplálkozott. Egy év múlva, 1874. VI. 12-én Jézus Szent Szíve ünnepén megkapta a stigmákat.

A Szent Sebek tiszteletéhez a következő ígéretek fűződnek:

„Én mindent teljesíteni fogok, amit tőlem szent sebeim nevében kérnek. Ezt az ájtatosságot terjeszteni kell.”

„Az én sebeimmel és isteni Szívemmel mindent elérhetek.”

„Az én sebeimből nőnek ki a szentség gyümölcsei.”

„Az én sebeim fogják a ti sebeiteket gyógyítani.”

Jézus 5 szent sebének a rózsafüzérével kapcsolatban is vannak ígéretek:

„A Szent Sebek rózsafüzére ellensúlyozza igazságomat, megakadályozza bosszúmat.”

„Sebeim minden bűnötöket el fogják takarni.”

„Ajánld fel nekem sebeimet, hogy a bűnösöket megnyerjem, mert lelkek után szomjúhozom.” A bűnös megtér, ha a következő imát elmondja: „Örök Atya, felajánlom Neked a mi Urunk Jézus Krisztus szent Sebeit, hogy lelkünk sebei begyógyuljanak.”

„Szent sebeimnek jótéteménye Istennek a kegyelmét az égből lehozza, és a tisztítótüzhöz szenvedő lelkeket a mennybe viszi.” „A tisztítótüzhöz szenvedő lelkek legnagyobb kincse: szent sebeim.”

Ma sokan imádkozzák Szent Brigitta imáit. Ezek között is ott van a Jézus Szent sebeire való hivatkozás.

Márianosztrán található Jézus 5 szent sebének az oltára. A pálos szerzetesek a 17-18. században Krisztus Öt Szent Sebére nevezett társulatokat, confraternitasokat alapítottak, melyek lelkiségét Krisztus sebeinek tisztelete határozta meg. Ilyenek voltak: Sopronbánfalván (1669), és Pesten (1720)

Jézus Szent Arcának a tisztelete

Krisztus halotti leplét 1572 óta Turinban /Olaszország/ őrzik. Erre, mint egy fénykép lemezre kirajzolódott Krisztus Urunk holttestének képmása negatív képben. De ezt csak 1898-ban fedezték fel, miután a fényképezést feltalálták és egy olasz ügyvéd lefényképezte a turini leplet. Amikor a lemezt előhívta, azon Jézus Krisztus holttestének pozitív képét kapta meg.

Manoppello-ban egy másik leplet őriznek, amely Jézus arcát takarta a sírban. Ez a lepel az igen drága kagylóselyemből készült. Erre is kirajzolódott, hasonlóképpen Jézus Szent arcának a vonásai, amint éppen feltámad.

Kis Szent Teréz is különösen tisztelte Jézus Szent Arcát. Szerzetesi neve is ez volt: A Gyermekek Jézusról és a Szent Arcról nevezett Teréz.

Megváltó megsebzett nyelvének és a vállsebnek a tisztelete.

A német népi barokk hatására született ez az ájtatosság. Az előbbi Szt. Ferenc, az utóbbi Szt. Bernát egy látomására megy vissza. Bernát megkérdezte Jézustól, hogy melyik volt a legfájdalmasabb szenvedése. Azt a feleletet kapta, hogy a válláé, mert azon hordozta a keresztet, melynek súlya az ostorozás sebeit egybenyitotta. Krisztus felszólította Bernátot, hogy ezt a sebet különösen tisztelje: a vállsebre való hivatkozással minden kérést teljesíteni fog, a halálos bűnöket megbocsátja.

Ezek az ájtatossági formák a világ számára érthetetlenek, sőt botrányosak: kereszt, keresztút, ostorozás, sebek, elcsúfított arc, nyelv, vállsebek...

Az ezekkel való foglalkozást még akár betegesnek is be lehet állítani, vagy még keményebb jelzőket is lehet rá alkalmazni. Ami azonban a világ számára botrány és ostobaság, az azoknak, akik üdvözülnek, és akik mások üdvösségén munkálkodnak, a legnagyobb kitüntetés és erőforrás. Az azonban igaz, hogy mindezekkel a húsvét, a feltámadás fényében kell foglalkozni. Ezek adnak erőt a mi saját keresztutunkhoz, szenvedésünkhöz, ahhoz hogy meggyógyuljunk sebzettségeinkből és mások számára is a gyógyulás, az üdvösség eszközei lehessünk.

És ez az engesztelés lényege: Egyesülni Jézus szenvedéseivel, áldozatával, hogy ezáltal minél több lelket eljuttassunk a feltámadásra, a boldog örökéletre.

Egy Jézus Szent Arcához szóló imával fejezem be ezt az előadást:

Szeretett Jézusom imáadásra méltó Arca! Imádlak és szeretlek Téged lelkem minden erejével. Alázattal kérek, hogy Isten képét állítsd helyre bennem. Tiszta szívet teremts bennem, Istenem! Ne vess el engem színed elől! Minden Általad történjék bennem, Érted, ó Jézusom, a Te dicsőségedre, irántad való szeretetből. Ámen.

Bocsa József Sch.P.

(Engesztelők V. Országos Találkozója, Vác, 2016.05.28.)

A homoszexualitásról

Bibliai idézetek, melyek a homoszexualitás elítéléséről szólnak. A Szent István társulati fordítások után egy Kálmi-Neovulgáta fordítás is található.

„Ne hálj férfival, úgy, ahogy asszonnyal szokás hálni, ez gyalázatos dolog.” (Lev 18,22)

„Különbség nélkül mindenütt uralkodik a vér és a gyilkosság, a lopás és csalás, a meggyalázás és a hűtlenség, a lázadás és az esküszegés, a jók zaklatása, a jótétemények elfeledése, a lelkek fertőzése, a nemek fölcserélése, a házasságok szétzüllesztése, a házasságtörés és a kicsapongás.” (Bölcs 14, 25-26)

„Ezért szolgáltatta ki őket Isten a saját gyalázatos szenvedélyeiknek. Asszonyaik a természetes szokást természetellenessé váltották fel. A férfiak hasonlóképpen abbahagyták az asszonnyal való természetes életet, egymás iránt gerjedtek vágyra, vagyis férfi férfival üzött ocsmányságot. De meg is kapták tévelygésük megszolgált bérét.” (Róm 1, 26-27)

„Szodoma és Gomorra, meg a szomszédos városok, amelyek paráználkodtak és természetellenes kívánságokat követtek, az örök tűz büntetésével szintén intő példaként állnak előttünk.” (Júd 1,7)

„Vagy nem tudjátok, hogy a gonoszok nem részesülnek Isten országában? Ne ámsátok magatokat: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem kéjencek, sem férfiakkal paráználkodó férfiak, sem tolvajok, sem kapzsik, sem iszákosak, sem átkozódók, sem rablók nem részesülnek Isten országában.” (1Kor 6,9-10 – Kálmi-Neovulgáta)

Szent Ágoston szerint három dolog van, ami megvalósítja a bűnt: sugalmazása a bűnnek, örömet lelteni a bűnben, és beleegyezni a bűnbe.

Jézus súlyosan elítéli a megbotránkoztatás bűnét: „De aki megbotránkoztat csak egyet is ezek közül a kicsik közül, akik hisznek bennem, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tenger fenekére vetnék. Jaj, a világnak a botrányok miatt! Elkerülhetetlen ugyan, hogy botrányok ne forduljanak elő, mégis jaj annak, aki botrányt okoz!” (Mt 18, 6-7)

Aquinói Szent Tamás az alábbiival egészíti ki ezt: Amikor azt olvassuk: „mindaz, aki megbotránkoztat”, azt értjük: „aki szóval vagy tettel bukásra ad alkalmat.”

Liguori Szent Alfonz hozzáteszi, hogy a botrány bűne nemcsak abban áll, hogy közvetlenül tanácsolja a másoknak, hogy rosszat tegyen, hanem abban is, hogy közvetetten veszi rá őket a bűn elkövetésére.

A keresztyén ember ennek megfelelően igyekszik kezelni a homoszexualitás ügyét is.

Hogyan élhet valaki Istennek tetszően, ha homoszexuális vágyai vannak?

A Szentírásban ezt olvashatjuk: „*Öljétek meg tagjaitokban azt, ami földies: az erkölcstelenséget, a tisztátalanságot, az érzéki vágyakat, a bűnös kívánságokat és a kapzsiságot, ami nem más, mint bálványimádás.*” (Kol 3,5) Ahhoz, hogy valaki ki tudja ölni magából ezeket a vágyakat, melyek később helytelen tettekhez vezetnének, uralnia kell a gondolatait. Ha rendszeresen egészséges gondolatokkal tölti meg az elméjét, könnyebben ellen tud állni a helytelen vágyaknak: „*Egyébként, testvéreim, arra irányuljanak gondolataitok, ami igaz, tisztességes, igazságos, ami ártatlan, kedves, dicséretre méltó, ami erényes és magasztos.*” (Fil 4,8) „*Minden embert a saját kívánsága vonzza és csábítja, így esik törbe. Aztán a kívánság, ha már megfogant, bűnt szül, a bűn meg, ha elkövetik, halált szül.*” (Jak 1,14-15) Lehet, hogy eleinte nagyon kell küzdenie az embernek, később azonban egyre könnyebb lesz. Isten azt ígéri, hogy mindenkinek segít változtatni a gondolkodásán, ezért buzdít minket az apostol: „*Korábbi életmódotokkal ellentétben vessétek le tehát a régi embert, akit a megtevesztő kívánság romlásba dönt. Újuljatok meg gondolkodástok szellemében, s öltsetek magatokra az új embert, aki az Isten szerint igazságosságban és az igazság szentségében alkotott teremtmény.*” (Ef 4,22-24)

Ugyanígy küzd több millió heteroszexuális személy, akik szintén szeretnének eleget tenni a Biblia követelményeinek. Néhány egyedülállóan például nem sok esélye van arra, hogy házasságot kössön a jövőben, vagy van, akinek a házastársa nem tud nemi életet élni, mégis úgy dönt, hogy uralkodik a szexuális vágyain, bármilyen kísértéssel nézzen is szembe. Ugyanezt teszik a cölibátusban élő papok, szerzetesek is. Ennek ellenére az ilyen emberek is boldogok tudnak lenni. Ez azoknak is sikerülhet, akiknek homoszexuális vágyaik vannak, ha igazán szeretnék elnyerni Isten tetszését. Mózes 5. könyvében olvashatjuk az alábbiakat: „*Ma tanúul hívom ellenetek az eget és a földet: életet és halált, áldást és átkot tártam a szemetek elé. Így hát válaszd az életet, hogy te is, utódaid is életben maradjatok, szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass a szavára és ragaszkodj hozzá. Mert ez jelenti számodra az életet...*” (MTörv 30,19-20)

Isten küldte

2004. szeptemberében egy európai városba küldtek, hogy ott folytassam teológia tanulmányaimat a liturgia szakirányában. Félelem és bizonytalanság gyötört, mert a városban egyházellenes hangulat uralkodott. Célul tűztem ki, hogy az ottani tartózkodásom idején a papi ruhát fogom hordani, és nem törődöm a következményekkel.

Mivel tehát mindig hordtam a kollárét, két negatív esemény történt. Egy gyerek, aki a kolostor iskolája előtt állt, rám kiáltott: „Pokolra az Istent!” Ez elég rosszul hangzott, mégis sikerült így válaszolnom ennek a gyereknek: „Isten téged is szeret, kicsim.”

Egy másik alkalommal megállt előttem egy férfi, és azt mondta: „Szégyellje magát, hogy papi ruhában járka nyilvánosan.” Ez mélyen érintett, és elgondolkodtam, nem kéne-e mégis nyilvános helyeken mellőzni a papi ismertetőjegyeket.

Elhatároztam, hogy ezt az ügyet 2005-ben a böjt előtti napokon imáimba foglalom. A klarisszák kolostora felé vezető úton – ahol naponta ünnepeltük a szentmisét – mindig papi ruhát hordtam és rózsafüzért imádkoztam. Így tettem továbbra is közvetlenül húsvét közeledtéig. De a nagyhéten, amikor a metró megállójában álltam, láttam egy húsz év körüli fiút, aki folyton rám meredt. Akármerre mentem, pillantásával mindenhová követett. Végül megkérdezte tőlem: „Ön pap?” Mivel nem tudtam, mi a célja, kissé nyugtalanul válaszoltam: „Igen.” Nagy meglepetésemre és mérhetetlen örömmel azt mondta: „Gyónni szeretnék.”

Számomra ez volt Istennek a világos válasza imáimra. Ha sokan is mondják, hogy „a szerzetesi ruha még nem tesz szerzetessé”, de garantálhatom, hogy ettől mindegyikünk felismerhetővé válik, különösen egy olyan társaságban, ahol sokan félnek nyilvánosan kimutatni, hogy ők Krisztus szolgálói és barátai.

A fiúról nem hallottam többé, de emlékezetemben és szívemben őrzöm búcsúszavait: „Isten küldte önt nekem.” Mosolyogva válaszoltam: „Én pedig azt hiszem, hogy Isten téged küldött hozzám, hogy választ adjon kérdéseimre.”

José Héctor González Abrego, Panama

Forrás: Csodák a hétköznapokban. Thomas M. Gögele LC, Valentin Gögele LC. – 100 katolikus pap tanúságtétele. – Marana Tha. Budapest. 2015. 134-135. oldal.

A hit tüze

A plébániáról december 8-án Bagdadba utaztam. Ott a legtöbb ember szunnita muszlim. Egy összejövételre mentem Rasafa környékére, ahol síiták laknak – ott van az érsekség székhelye. A gépkocsivezetőm is síita volt, ami problémát okozhatott. Ezt a régiót a politikai instabilitás és a hiányzó biztonság jellemezte. Mindennapos volt a terrorizmus és az erőszak. Még az is előfordult, hogy egy embert kivégeztek anélkül, hogy azonosították volna az elítéltet a hivatalos listával egyeztetve.

Az összejövétel után utaztunk vissza Bagdadba délután négykor. Ott a Tahir téren, a város központjában volt egy őrhely, ahol három katona állt és megállított minket. A katonáknak nem volt hivatalos megbízásuk, amivel igazolni tudták volna magukat, ennek ellenére elkobozták az autóm.

Az utcák kihaltak tűntek, nem lehetett járókelőket látni. A vezetőt és engem a kocsit elhagyására kényszerítettek. A sofőr panaszkodott az embertelen bánásmód miatt. Bár nagyon megijedtem, szívemben ismételttem: „Keresztény vagyok, nem vagyok egyedül, pap vagyok, a ruhám igazolja.”

Gyorsan megértettem, hogy én voltam az, akit kerestek. A katonák egyike átkutatta a zsebemet, és elvette a mobiltelefonomat. Aztán azt mondta: „Le kell önt tartóztatnom.” „Milyen bűncselekménnyel vádolnak?” - kérdeztem. Nem válaszolt, hanem odavitt a tiszthez, aki tőlünk egy méterre ült egy autóban. Katonai egyenruhát viselt.

Ekkor belül a Szentlélek tüzét éreztem, ami megerősített és erőt adott, hogy üdvözljem ezt a tisztet, kezet nyújtsak neki. Megkínáltam egy karamellás cukorkával, amit a zsebemben találtam. Közben eszembe jutottak Jézus szavai: „Ne féljete, a Szentlélek sugalmazza, hogy mit kell mondanotok.”

A szívemben éreztem a hit tüzét, amely átizzított. Így remegés nélkül álltam a férfi előtt. Megkérdezte a nevem, származásom, foglalkozásom, és annak okát, miért vagyok ebben a régióban. Udvariasan válaszoltam: „Önnél van az igazolványom, és katolikus pap vagyok. Az érsekkel volt találkozóim. Nem igaz, amit ez a katona mondott rólam. Az egyetlen, ami igaz, hogy pap vagyok. A mi vallásunknak, a kereszténységnek az az ismertető jele, hogy mindig az igazat mondja. Ezért udvariasan kérem önt, adja vissza a dokumentumokat, hogy visszatérhessek a plébániára. Ott a hívőkkel egy szentmisét fogok celebrálni a szeplőtelen fogantatás tiszteletére, amit ma ünneplünk. Kérem, vegye el a karamellás cukrot.”

Kinyújtottam a kezem feléje, és ő visszaadta a dokumentumokat. Aztán a katonához fordultam, akinél a mobiltelefonom volt. Határozottan kértem őt, hogy adja vissza, és azt mondtam neki, hogy ez egy régi készülék, aminek már nincs értéke. A katona vonakodott, és pénzt kért cserébe. Akkor elmagyaráztam neki: „Nincs nálam pénz, de ha éhes, adhatok valamit enni, és ez áldás lesz az Ön számára, mert ez Isten emberének a kezéből származik. Látja a ruhámat? Ez azt jelenti, hogy a szegényeket és az éhezőket segítem.” Ekkor neki is adtam egy karamellás cukrot, köszönésképpen kezet nyújtottam neki, és visszakaptam a mobiltelefonomat. A másik katona csodálkozva figyelte az egész jelenetet. Aztán beszálltam az autóba, és a sofőrrel elhajtottunk.

Bátorítottam őt: „Ne félj, az Úr megvéd minket.” Átmentünk a hídon, és sértetlenül megérkeztünk az Al Karkh zónába. Ott azt mondtam a sofőrömnek: „Tudod, hogy nekünk, papoknak mártíroknak és tanúknak kell lennünk? Tanúknak a szavainkkal, és mártíroknak Krisztus-hitünkkel.”

Köszönöm a Szentléleknek azt az erőt, amit adott nekem, hogy hitünk méltó tanúja lehessenek. Ez után az élmény után egy imát írtam „a Kereszt imája” címmel. Azóta ezt minden vasárnap odaadón elimádkozom plébániám közösségével együtt a szentmise után.

Aziz Pias, Irak

Forrás: Csodák a hétköznapokban. Thomas M. Gögele LC, Valentin Gögele LC. – 100 katolikus pap tanúságtétele. – Marana Tha. Budapest. 2015. 132-134. oldal.

Nem sokkal pápává választása előtt, II. János Pál, Karol Wojtyła bíboros ezt mondta:

„A legnagyobb összecsapás előtt állunk, amit az emberiség valaha látott. Nem hiszem, hogy a keresztény közösség ennek teljesen tudatában lenne. Ma az EGYHÁZ és az ANTI-EGYHÁZ, az EVANGÉLIUM és az ANTI-EVANGÉLIUM végső összecsapásával állunk szemben.” Ezt a nagy pápa kb. 40 évvel ezelőtt mondta, ami mára beteljesülni látszik. Karol Wojtyła, II. János Pál így folytatta:

„Egy dolog azonban biztos: Istené lesz a végső győzelem, és ez Máriának, a Teremtés és a Jelenések könyve asszonyának köszönhetően valósul meg, aki gyermekei hadseregének élén fog harcolni a sátán ellenséges erői ellen, és szét fogja tiporni a kígyó fejét!”

Imánkkal és felajánlásunkkal támogassuk Nagyasszonyunkat, hogy minél több lélek megmentésével valósuljon meg a győzelme!

Mária- kegyhelyek

Budapest, Krisztinaváros

Mivel a budai Krisztinaváros plébániatemplomának a kegyképe történetével szorosan kapcsolódik az észak-itáliai Re búcsújáráshelyhez, a kettő az alábbiakban együttesen kerül bemutatásra.

Az 1686 után újra benépesedett Buda lakosait éveken át vissza-visszatérően pestisjárvány tizedelte, s az itáliai származású Franczin Péter Pál fogadalmat tett: ha ő és családja megmenekül, elzarándokol az észak-itáliai Vigezzo-völgy kegyhelyéhez, Re falujába, az ottani Vérehulló Szűzanya kegyelemképéhez. A jámbor – de ellenőrizhetetlen – hagyomány szerint 1694 körül történt meg a zarándoklat, és a kéményseprőmester a kegykép másolatával gyalogosan tért vissza Budára. Prózaibb, de életszerűbb annak föltételezése, hogy ő a kegyhelyen a kegyképről metszetet vásárolt, azt hozta magával, és annak alapján festette meg a kegyképet, amely – mondhatni – kiindulópontja lett Krisztinavárosnak és a plébániának.

Észak-Itáliában, a Lago di Maggiore nyugati partjától kb. 25 km-re, a mai olasz-svájci határ közelében található Re szentélye, amely a falu plébániatemploma. Az újkor hajnalán, 1494 tavaszán itt három hétig olyan rendkívüli esemény történt, amelyet a szemtanúk írásban megörökítettek. Az első dokumentum a történetkor latinul fogalmazódott meg és maradt fenn, a második néhány évvel később, 1500-ban már nényelven, azaz olaszul, számos tanú aláírásával.

E források egybehangzó tanúsága szerint 1494. április 29-én, keddi napon, napszállta után, a falu piacterén, közel a templomhoz két férfi nagy tétben szerencsejátékot játszott. A vesztes, Giovanni Zucono a dühtől őrjöngve a templomhoz ment és a játéknál használt követ a templom külső falát díszítő Madonna-képhez vágta. A kődarab a falra festett képen a Szűzanya homlokát találta el. A bűnöst a nyertes követte és tanúja volt a szentségtörő tettnek. Fölháborodottan intette Zuconot bocsánatkérésre, aki bűnbánata jeléül térdre

borult a kép előtt, majd gyorsan eltűnt a sötétben. Másnap hajnalban a falu egyik öregje, Bartolomeo szokása szerint odament a képhez, hogy a Madonna kezét tisztelete jelül megcsókolja. Amint odahajolt, a látvány felriasztotta jámborságából, mert a kéz véresnek látszott. Amint a képet nézte álmélkodva, fölfedezte, hogy a Szűzanya homlokán seb látható, amelyből vér szivárog. A csodás esemény hírére hamarosan ott tolongtak Re falu lakosai, majd a környékről is jöttek mind többen. A falra festett kép vérzésének természetes okát nem találták. A templom előtti téren százak és százak térdeltek, imádkoztak, várták, hogy a vérzés elálljon. Az este leszállta után gyertyák fényénél csodálták a vérző homlokot, amelyből a szentségtörés elkövetésének késő esti órájában erősebben folyt a vér, utána ismét csak szivárgott. A jelenség néhány megszakítással három héten át tartott, az egyházi és világi hatóságoknak volt idejük a vizsgálódáshoz. Mivel az oda zarándoklók között csodák történtek - vagyis betegek meggyógyultak, haragosok kibékültek -, az eseményt írásba foglalták, a fehér kendőkkel felitatott vért pedig ereklyetartóba tették, amit ma is őriznek a helyszínen. A zarándokok olyan tömegekben özönlöttek a Vérehulló Szűzanya képe elé, hogy a kicsiny templom helyébe hatalmas bazilikát építettek, s annak kegyképe a falfestmény lett. Re híre hamarosan túlszárnyalta Itália határait és az e vidékről más országokba vándorló iparosok magukkal vitték a kultuszt fél tucat néphez, így hazánkba is. Franczin Péter Pál fiatal korában már egyszer járhatott a kegyhelyen, de lehet, hogy csak hírből ismerte. Bár Magyarországon több helyen is tisztelik a Vérehulló Szűzanyát, a jámbor kéményseprőmester érdeme, hogy elsőként hozta el kultuszát a későbbi Krisztinaváros területére, és gondoskodott arról, hogy a kegykép másolata emlékeztesse őt és az oda zarándoklókat a Szűzanya kegyelemkövetítő voltára.

E kegyelemkép esetében azonban a Szent Szűz homlokának vérzésénél fontosabb az, hogy Mária táplálja gyermekét. Ez a Szoptató Madonna-típus bizánci eredetű, és az 1348-1349-es nagy pestisjárvány miatt terjedt el Itáliában, mint pestis elleni oltalom. A föltehetőleg hazai származású, ám a Re-i kegyképet követő festményen az anya és gyermeke állnak. Mária fején korona, kék köpenyben, piros ruhában, bal kezével átfogja, jobb emlőjével táplálja. Jobb keze köpenye alatt rejtve, s nem tartja a hit-remény-szeretet három rózsáját, mint az eredetin. A piros-pozsgás, táplálkozó, inkább fiúcska mint kiseded, aranyujtásos kék köntösben, jobb kezét áldásra emelve, baljával szalagot tart, amelyen fölirat olvasható: *In gremio Matris sedet sapientia Patris*. Megjegyzendő, hogy a Szent Szűz homlokáról hiányzik a vércsepp. Franczin Péter Pál nem véletlenül zarándokolt Re-be és készítette el itthon a pestis ellen ol-

talmazó kegyképet. A XVIII. század pestisjárványai tehát jelentős mértékben hozzájárultak a születő kegyhely népszerűségéhez.

A neves humanista író, Antonio Bonfini följegyezte, hogy Buda lakói 1495. december 8-án rendkívüli eseménynek voltak tanúi: Budától nyugatra a felhőkön látható volt Szűz Mária, karján a kiseded Jézussal, nagyjából az a tájék fölött, amely majd később, kápolnájával-templomával a városrész központja lesz. Mivel a jelenés hosszan tartott, Bonfini szerint valamennyi budai tanúja volt a rejtélyes jelenésnek. A XIX. századi Jordánszky Elek szerint ez a jelenés előre jelzése volt az itt létesülő kegyhelynek.

Franczin Péter-Pál a tulajdonában lévő szőlőben fogadalmi kápolnát építtetett fából, és a kegyelemkép 1700-ban abban talált otthonra. Ezen ünnepi alkalommal a Várban lévő jezsuita kollégium rektora megáldotta a kápolnát, és az alapító-tulajdonost, valamint a hívek sokaságát a Vérehulló Szűzanya buzgó tiszteletére buzdította. A kápolna kegyképeének hamar híre ment és a kéményseprőmester örömmel láthatta a Budáról, Pestről, sőt távolabbról is érkező zarándokokat, akik gyakran fogadalmi ajándékokkal érkeztek a kéményseprő-kápolnának vagy vérkápolnának nevezett kicsiny kegyhelyre. A sok látogató további adományozásra buzdította az alapítót, aki 1707-ben szőlőföldjét a kápolnának adta alapítványként, hogy a belőle származó jövedelem szolgáljon az épület fenntartására, valamint a szent szolgálatokat végző pap javadalmazására. A kéményseprőmester 1711. május 27-én elhunyt, s végakaratára szerint a kápolna alá temették. Hamarosan mellette nyugodott kisleánya, majd az 1714. április 2-án elhunyt özvegyét szintén oda temették. A zarándokok mindeközben tovább sokasodtak, az ország déli részéről, Arad, Eszék, Temesvár, Szeged környékéről is érkeztek a vérkápolnához, amelyet nyitott fatornáccal toldottak meg.

A mai templom 1795-1797 között épült, a kegykép ma is várja a híveket.

Dr. Török József

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Feladataink a világban

„Nézzétek a Mennysországra dicsőségbe fölvevett testem ragyogását, különösen kedvelt fiaim, és jöjjetek Velem immár közeli szabadulástok biztos kikötőjébe. Ti vagytok az Én örömöm és koronám!

Ti vagytok azok a fénylő csillagok, akik még ragyogóbbá teszitek királyi palástomat!

Ezért ma arra hívlak benneteket, hogy éljétek meg Velem ezt a napot a Mennysországra megérkezett szentek és a Tisztítóhelyen tisztuló boldog lelkekkel együtt.

Ma, midőn a Mennysországra fényében szemlélik égi Édesanyátok dicsőséges és megdicsőült testét, ugyanakkor ujjonganak az angyalok és az angyali karok, gyönyörűséggel telnek el a szentek, öröm szállja meg a tisztuló lelket, és a küzdő és szenvedő Egyház, amely a világ és a történelem pusztaságában vándorol, megerősítést nyer reményében és vigasztalás tölti el annyi szorongatásában.

Mindenüvé vigyétek el anyai vigasztalásom balzsamát. Terjesszétek fényemet a titeket körülvevő mély sötétségben!

Ti vagytok az én fényem sugarai!...

Terjesszétek a hit fényét a nagy hitehagyásnak ebben az idejében, terjesszétek a remény sugarát ebben a materializmustól áthatott világban, amelyet a kétségbeesetten hajszolt meggazdagodás és a gyönyörök hatnak át; terjesszétek a szeretet sugarát az önzés, a gyűlölet és a gyengék felé gyakorolt közömbösség közepette, s így a szegények és szenvedők felé. Terjesszétek a tisztaság fényét az annyira elterjedt tisztátalanság közepette, a csönd sugarát a süketítő zajban, az imádságot az általános kicsapongás közepette, az alázatát annyi keveltség és engedetlenség széleskörű lázongása közepette...” (1992.08.15., Nagyboldogasszony ünnepe)

A Szűzanya elmondja, hogy milyen dicsfényben van része, mekkora öröm az ő megjelenése és jelenléte a mennyben. Ezt végtelen alázata miatt érdemelte ki. Egész élete folyamatos alázatban telt. Mindent Isten alázatos szolgáló leányaként cselekedett itt a földön. Ez egy olyan magas mérce, melyet magunk előtt kell látnunk, hogy valamit tudjunk mi is megcselekedni belőle.

Akik a Máriás Papi Mozgalom lelkeségét igyekeznek átélni, a gyakorlatba átültetni, azoknak ebben az üzenetben igen konkrét feladatok vannak felsorolva.

Ismerteti a Szűzanya, hogy komoly hitehagyás van a világban. Ezt jól látjuk, tapasztaljuk nap mint nap az élet legkülönbözőbb területein. Sajnos Egyházunkon belül is egyre inkább a hitehagyást tapasztaljuk meg. Mit mond rá a Szűzanya? Azt, hogy terjesszük a hit fényét. És ki tudja a hit fényét terjeszteni? Csak az, aki aktívan meg is éli és igyekszik a hitét növelni is napról napra. Így lehet esélye bárkinek is a hit fényének terjesztése területén.

Materialista világ vesz körül minket. A materializmus egyik hozadéka, hogy reményvesztett lesz az ember. Hiszen ha nincs a tapinthatón, a pénzen, az evilági gyönyörökön kívül semmi, akkor miben lehet reménykedni? A remény sugarát a hit fényével lehet adni a környezetünknek. Az Istenbe vetett hit adhat csak távlati értelmet és egyben reményt életünknek. Az evilági dolgok nem. Mégis oly sokszor leragadunk az evilági dolgoknál. Oly nehéz felemelkednünk.

Valóban azt tapasztalhatjuk, hogy az önzés, a gyűlölet vesz körül minket – az egyik legrombolóbb, az irigység mellett. A gyengék, a szegények és szenvedők felé néha nagyon nehéz elmozdulnunk. A minket körülvevő, általunk ismert szegényekkel, szenvedőkkel legalábbis imádságunkban, de ha tehetjük, akkor konkrét cselekedeteinkkel is foglalkoznunk kell. Ezt szeretetben tehetjük meg. A szeretet gyakorlása nyilván minden környezetünkben élő felé szükséges (lenne). Néha ez nagyon nehéz, mert túlzottan közel vagyunk embertársunkhoz, és ezért a hibáit könnyen felnagyítjuk, mely nehezíti a szeretet gyakorlását irányában. Igyekezzünk az ilyen eseteinket észrevenni és tenni ellene. Ez egy nehéz, egész életre szóló feladat az emberek nagy részének.

A körülöttünk levő világ úgy tűnik, egyre sátánibb. A vezető pozícióban levők nem akarják engedni, hogy a tiszta dolgok tért hódíthassanak. Igen sokféle technikával ügyeskednek, hogy a tisztátalan dolgok egyre nagyobb tért kapjanak. Ilyenek például az abortusz és az eutanázia támogatása. Ilyen a családok szétrombolását célzó különböző technikák, melyek között komoly

helyet foglal el a homoszexualitás népszerűsítése, törvényi szinten történő támogatása. Ebben a környezetben egyre nehezebb tisztának maradni, egyre nehezebb a tisztaság fényét hordozni, mert akiről ez egyértelműen látszik, az igyekeznek kirekeszteni, elszigetelni, ellehetetleníteni, esetleg rágalmozással meghurcolni. Mégis a Szűzanya segítségét kérve csak ennek útját járhatjuk, mert a mulasztás vétsége igen komoly vétség. Ha elmulasztjuk törekedni a tisztaság felé, azzal is a mulasztás vétsége révén bünt követünk el. Ne tegyünk, erőnek erejével igyekezzünk a tiszta úton maradni.

A világ, mely körülvesz minket, elég komoly hangzavarban él. Olyan jellemző, hogy mindenhol valaminek szólni kell. Nem csak a vásárlás közben kell zenét hallgatnunk, de mindenféle társasági összejövetelen is akár olyan mértékű háttér zene szokott lenni, hogy csak kiabálva lehet egymással beszélgetni. És templomainkban is oly ritkán van csend. Ritkán van csend a szentmisére gyülekezés közben, ritkán van csend Szentségimádás közben. Sokszor arra hivatkoznak a szervezők, hogy a csendet szokni kell, ha túl nagy csönd van, akkor elmenekülnek e miatt a hívek. (Mások meg a zaj, illetve állandó zene miatt akarnak elmenekülni.) Csak a meghitt csendben tud igazán megszólítani minket az Isten – ezért is van ekkora zaj körülöttünk, hogy ez lehetőleg ne történjen meg...

Végül a Szűzanya az alázat komoly gyakorlását kéri tőlünk, hogy az engedetlenség, kevélység kevésbé tudjuk teret kapni. A mai felvilágosult, okos embernek nagyon nehéz az alázat gyakorlása. Azért is nehéz, mert oly sokszor halljuk, hogy jogunk van bizonyos dolgokhoz, és ezért azok „kikövetelése” miatt is elveszítjük könnyen az igazi célt szemünk előtt, az alázat gyakorlását, hiszen a Szűzanyánál és Jézusnál nincs nagyobb alázatot gyakorló példánk!

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenetek alapján.)

A r ó z s a f ü z é r

Velem együtt adjatok hálát Istennek!

„Drága gyermekek! Velem együtt adjatok hálát Istennek azért az ajándékért, hogy veletek vagyok. Imádkozzatok gyermekeim, és éljétek Isten parancsai szerint, hogy jó legyen nektek a földön. Ma, ezen a kegyelmi napon, édesanyai béke-áldásomat és szeretetemet szeretném adni nektek. Közbenjárom értetek Fiaimnál és arra hívlak benneteket, hogy tartsatok ki az imában, hogy veletek együtt valósíthassam meg terveimet. Köszönöm, hogy választatok hívásomra.” (2016. június 25.)

Szűz Mária múlt havi, májusi üzenetében arról beszél, hogy köztünk való jelenléte Isten ajándéka. Akinek nyitott szeme és szíve van, a jelenéseket és Szűz Mária köztünk való jelenlétét Isten ajándékaként ismeri fel, amely nekünk, embereknek adatik, akik úton vagyunk a cél felé, ahol Isten vár ránk. Nyitott szemmel fogadni ezt az ajándékot azt jelenti, hálás szívvel élni, olyanul, amely felismeri azt, hogy mindent Istentől kaptunk.

Mária minden üzenetének végén azzal a vággyal fejezi ki irántunk való háláját, hogy hallgassuk megmentő szavait, amelyek által új lehetőséghez szeretne elvezetni bennünket. Mária hálás szívvel dicsőíti Istent mindazért, amit tett népéért és életéért. Mária nagy és gyönyörűséges, de nem azért, amit tett, hanem a „nagy dolgokért” amelyeket Isten művelt vele.

Szűz Mária hozzánk hasonlóan élt. Miután kimondta „igenjét” Istennek, olyan úton jár, amelyen majd Krisztus és övéi fognak járni. Ez a szenvedés és a kereszti útja. Isten meghívását a házasság körüli nehézség, később pedig az aprószenetek, az ártatlan gyermekek meggyilkolása, az Egyiptomba való menekülés és az onnan való visszatérés fájdalommal követi. És az állandó üldöztetés és szegénység. De minden baj ellenére, a földi pusztaság útján Mária éneke hangzik fel: „Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong üdvözítő Istenemben!” (Lk 1,46). Azt kérdezhetjük hogyan és miért tud valaki így beszélni, ha útja tele van fájdalommal és szenvedéssel?! Nyilván azért, mert szívének rejtekében látta Istent, aki a világ minden kincsénél nagyobb. Ennek a kincsnek birtokában örvendezve énekelheti: Magasztalja lelkem az Urat. Minden kereszti ellenére hálát ad Istennek, mert látja, hogy mindent Tőle kapott.

Mi jól tudjuk, mennyire fáj mások hálátlansága. Nehéz felismerni szívünk hálátlanságát. A hálátlanság a szív zártsága és vaksága. Mindenünket Istentől kaptunk. Életünk minden pillanata a felülről való ajándék. Nem tudtuk előre megrendelni szüleinket, a természetet, amelyben élünk és a testünket sem. Mindent kaptunk. Megköszöntük-e valaha is Istennek ajándékait és azt, hogy életre hívott bennünket?

A hálás ember látja, hogy élete Istentől függ. A hálás ember meg van győződve arról, hogy sokkal inkább abból él, amit befogad, mint abból, amit tesz. Az ember annyira él, amennyire hálás. A hálátlan ember vak. A hálátlan embernek nincs szüksége senkire sem, ha mégis, akkor csak azért, hogy kihasználja. A hálátlan ember rabló és gyilkos. Önző módon abból él, ami nem az övé. Mindent Istentől és az emberektől kapott, mégis úgy viselkedik, mintha minden az övé lenne.

A hálás ember reális és alázatos. Úgy látja a dolgokat és a világot, ahogyan van. A hálás ember szüntelenül tanul, mindenre figyel és mindent észrevesz. Szüntelenül növekszik, mert kész kapni és befogadni. A hálás emberek nagy és bátor szívűek. Együtt tudnak élni másokkal. Ki tudnak engesztelődni és meg tudnak érteni másokat. Készek hidakat építeni az emberek közé és világosságot gyújtani a szívekben. Alkalmasak arra, hogy megállítsák az emberek közötti háborúkat és emberségessé teszik az életet.

Szűz Máriának hálás szíve volt. Csak a hálás emberek válnak dicsőségessé. A hálátlanok megmaradnak a sötétségben és a szégyenben. A hálásak tudnak adni, mert nekik mindig van mit.

A hálás szívű emberek felismerik Szűz Mária jelenlétét, jelenéseit és üzeneteit. Ez Isten az egyháznak, a világnak és minden alázatos és hálás szívnek nyújtott ajándéka.

Imádság

Szűz Mária, Te, aki a kicsinyek, az egyszerűek és a szegények nyomában Isten akaratát teljesítve jártál, tudtál meghallgatni és szívedben elgondolkodni minden eseményről és minden szóról. Taníts minket az alázatosság útjára, hogy hálás szívűek legyünk, olyan szívünk legyen, amely felismeri, hogy mindaz, ami vagyunk, és amink van Istentől kaptuk. Nem Istennek, hanem nekünk van szükségünk a hálaadásra. Könyörögd ki számunkra a hálás szív ajándékát, hogy meggyógyuljunk vakságunkból és önző voltunkból. Ámen.

M. M.

(fordította: Sarnyai Andrea)